

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v hlavním líčení konaném dne 14. července 2022 v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Jaroslavy Bartošové a přísedících Mgr. Bc. Radomíra Zemánka a Blanky Zemanové,

takto:

obžalovaný

T.CH.,

narozený XXXXX, trvale bytem XXXXX,

je vinen, že

v přesně nezjištěné době nejméně od listopadu 2017 do srpna 2020, jako tehdejší druh M. K., narozené XXXXX, matky nezletilé poškozené N. M. K., narozené XXXXX, jejíž nízký věk znal, v úmyslu dosáhnout svého vlastního sexuálního uspokojení zneužíval bezbrannosti nezletilé poškozené N. M. K., vyplývající z jeho fyzické a psychologické převahy i z jeho autority, opakovaně s ní vyhledával sexuální kontakty v době, kdy byla nezletilá poškozená svěřena jeho doзору a péči, a to ve společně obývaném bytě v obci XXXXX, okres XXXXX, ve společně obývaném rodinném domě a jemu přiléhajících prostorách v obci XXXXX, a ve vnitřních prostorách nákladního vozidla jeho zaměstnavatele zaparkovaného na blíže nezjištěném místě na území Spolkové republiky Německo při pracovní cestě do Hamburku, když v blíže nezjištěném počtu případů jednal tak, že nezletilou poškozenou N. M. K. opakovaně líbal, olizoval na přirození, svlékal ji a osahával na prsou, na přirození a dalších částech těla, opakovaně po ní požadoval, aby mu prováděla felaci nebo stimulaci jeho pohlavního údu rukama, při svém sexuálním uspokojení jí opakovaně ejakuloval sperma do úst nebo na jiné části jejího těla, opakovaně si třel svůj pohlavní úd o její poševní vchod a přirození, opakovaně vsouval prsty do její pochvy, nejméně v jednom případě zasunul svůj pohlavní úd do její pochvy a nejméně v jednom případě, a to v kabině nákladního vozidla při cestě do Hamburku, zasunul svůj pohlavní úd do jejího análního otvoru, dále nejméně jedenkrát při společné koupeli s nezletilou poškozenou si nechal provádět felaci a věšel jí prádelní kuličky na bradavky, také jí opakovaně pouštěl pornofilmy; když poškozená nezletilá N. M. K. jeho sexuální

praktiky odmítala, a to slovně, kdy mu říkala, že to nechce nebo fyzicky, kdy ho odstrkovala rukama, obžalovaný jí silně stiskl ruku nebo prso až tam měla otisky a zpočátku jí, nejméně ve dvou případech, oběma rukama uchopil za hlavu, kterou si přitlačil do svého rozkroku, nejméně v jednom případě, když odmítala orální styk a kousla obžalovaného do jeho pohlavního údu, jí dal facku do tváře a také jí opakovaně vyhrožoval, že když nevyhoví jeho sexuálním praktikám, bude mít sama problémy, neboť on sám zařídí, aby ji odebrali její matce; poškozená nezletilá N. M. K. proto opakovaně a dlouhodobě sexuální praktiky obžalovaného trpěla, více se nebránila, protože se obžalovaného bála, když navíc věděla, že obžalovaný bil i její matku; v důsledku tohoto jednání obžalovaného se u nezletilé poškozené N. M. K. vyvinula nejméně v prosinci 2020 duševní porucha, a to tzv. posttraumatická stresová porucha, projevující se zejména tzv. flashbaky, bolestmi břicha, únavou, nesoustředěností, výraznou afektivní labilitou, pocitem již dříve prožitého, pocitem méněcennosti, nočními můrami, poruchami spánku, obavou z obžalovaného, pocitem ohrožení, poruchami příjmu potravy a negativismem, zhoršením školních výsledků, které neodpovídají jejímu intelektu, přičemž tato psychická porucha ji citelně omezila v obvyklém způsobu života, přinejmenším po dobu cca 10 týdnů, tj. od 8. 4. do 17. 6. 2021, kdy byla hospitalizována v Krizovém centru pro děti a dospívající v Brně, ulice Hapalova 4, když její psychický stav vyžaduje i nadále, tj. neméně v červnu 2022 psychiatrickou léčbu, včetně odpovídající medikace

tedy

- jiného násilím, pohrůzkou jiné těžké újmy a zneužitím jeho bezbrannosti donutil k pohlavnímu styku, spáchal takový čin souloží a jiným pohlavním stykem srovnatelným se souloží, spáchal takový čin na dítěti mladším patnácti let a způsobil takovým činem těžkou újmu na zdraví,
- filmové pornografické dílo zpřístupnil dítěti,
- úmyslně ohrozil rozumový, citový a mravní vývoj dítěte tím, že ho sváděl k nemravnému životu, závažným způsobem porušil svou povinnost o ně pečovat, spáchal takový čin ze zavrženíhodné pohnutky a pokračoval v páchání takového činu po delší dobu,

čímž spáchal

- zločin znásilnění podle § 185 odstavec 1, odstavec 2 písmeno a), odstavec 3 písmeno a) a c) trestního zákoníku,
- přečin šíření pornografie podle § 191 odstavec 2 písmeno a) trestního zákoníku,
- přečin ohrožování výchovy dítěte podle § 201 odstavec 1 písmeno a) a d), odstavec 3 písmeno a) a b) trestního zákoníku.

za to se odsuzuje

podle § 185 odstavec 3 trestního zákoníku za použití § 43 odstavec 1 trestního zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání

8 (osmi) let.

Podle § 56 odstavec 2 písmeno b) trestního zákoníku se pro výkon trestu **zařazuje do věznice se zvýšenou ostrahou.**

Shodu s prvopisem potvrzuje: Nina Beranová

Podle § 228 odstavec 1 trestního řádu se obžalovanému ukládá povinnost zaplatit poškozené nezletilé N. M. K., nar. XXXXX, naposled trvale bytem XXXXX, nemajetkovou újmu ve výši 500 000 Kč k rukám její zákonné zástupkyně – matky M. K., rozené K., narozené XXXXX, naposled trvale bytem XXXXX.

Odůvodnění:

A. Skutková zjištění

1. Státní zástupce Krajského státního zastupitelství v Brně, pobočka v Jihlavě, podal dne 1. 3. 2022 u zdejšího soudu **obžalobu** na T.CH., v níž mu kladl za vinu spáchání zločinu znásilnění podle § 185 odst. 1 alinea první, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. a), c) trestního zákoníku, přečinu šíření pornografie podle § 191 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku a přečinu ohrožování výchovy dítěte podle § 201 odst. 1 písm. a), d), odst. 3 písm. a), b) trestního zákoníku. Trestného jednání se měl obžalovaný T.CH. dopustit tím, že *v přesně nezjištěné době, nejméně však od počátku roku 2017 do konce měsíce srpna roku 2020, nejprve nejméně ve dvou případech v obci XXXXX, okr. XXXXX, ve společně obývaném bytě, poté přinejmenším ve čtyřech případech v obci XXXXX, ve společně obývaném rodinném domě a k němu přiléhajících prostorách, a dále nejméně v jednom případě na blíže nezjištěném místě na území Spolkové republiky Německo, při zastávce na cestě do města Hamburk, ve vnitřních prostorách nákladního vozidla svého zaměstnavatele či jinde, v úmyslu vlastního sexuálního uspokojení, jako tehdejší druh její matky M. K., nar. XXXXX, vědom si nízkého věku poškozené a zneužívaje její bezbrannosti, vyplývající z jeho převahy fyzické, psychické a také z převahy dospělé autority, v době, kdy byla svěřena jeho doзору a péči, opakovaně na základě vlastní iniciativy vyhledával sexuální kontakty s nezletilou poškozenou N. M. K., nar. XXXXX, kdy ji přinejmenším líbal a olizoval na přirození, svlékal, osahával na prsou, přirození a dalších částech jejího těla, opakovaně po nezletilé poškozené požadoval, aby mu prováděla masturbaci a felaci jeho pohlavního údu, k čemuž nejméně ve dvou případech došlo tak, že ji oběma rukama uchopil za hlavu a přitlačil si ji do svého rozkroku, a nejméně v jednom případě si nechal provádět felaci při společné koupeli s nezletilou poškozenou, ejakuloval jí sperma do úst a jinam, zasouval jí prsty do její pochvy, přinejmenším se pokusil zasunout svůj pohlavní úd do její pochvy, nejméně v jednom případě v kabině zmiňovaného nákladního vozidla svůj penis zasunul do jejího análního otvoru, třel si svůj pohlavní úd o její poševní vchod a přirození, věšel kolíčky na prádlo na bradavky a pouštěl jí pornografická videa, a prováděl další sexuální praktiky s nezletilou poškozenou, přesto, že poškozená dala najevo svůj odpor tím, že mu řekla, že to nechce, načež obviněný reagoval tak, že ji udeřil otevřenou dlaní do tváře nebo jí pobrožil slovy, že to bude dělat a nikomu to neřekne, nebo bude mít problémy a zařídí, aby ji vzali matce, a tím u nezletilé poškozené způsobil rozvinutí posttraumatické stresové poruchy, projevující se zejména bolestmi břicha, únavou, nesoustředěností, výraznou afektivní labilitou, pocitem již dříve prožitého („děja vu“), pocity méněcennosti, nočními můrami, poruchami spánku, obavou z obviněného, pocitem ohrožení, poruchami příjmu potravy a negativismem, přičemž tato psychická porucha ji citelně omezila v obvyklém způsobu života po dobu přinejmenším od konce měsíce srpna roku 2020 do konce měsíce července roku 2021.*
2. Krajský soud v Brně, jako soud nalézací, provedl u **hlavního líčení** ve dnech 20. 4., 9. 6. a 27. 6. 2022 veškeré dostupné důkazy, z nichž učinil následující skutková zjištění.
3. **Obžalovaný T.CH.** v přípravném řízení nejdříve opakovaně odmítl ve věci vypovídat a následně se k trestnému jednání doznal pouze částečně (viz protokoly o jeho výsledku ze dne 26. 3. 2021, 15. 10. 2021 a 4. 11. 2021 – č. l. 271, 273, 275). V souladu se zásadou bezprostřednosti dokazování považoval nalézací soud pochopitelně za stěžejní jeho výpověď, kterou učinil u hlavního líčení dne 20. 4. 2022. Obžalovaný T.CH. v této výpovědi doznal vinu pouze z pohlavního zneužívání, když ostatní obvinění, týkající se pornografie nebo pořízení pornografických snímků nezletilé poškozené a zejména její znásilnění, plně popřel. Na svoji obhajobu uvedl, že všechno byla vlastně iniciativa

Shodu s prvopisem potvrzuje: Nina Beranová

nezl. poškozené, která za ním v počátku přišla a dožadovala se toho, aby jí políbil na rty, tak jako se líbá s její matkou. Za pár dní se jej ptala na rozdíl mezi masturbací a běžným sexem, což jí obžalovaný údajně odmítl vysvětlovat. Po nějaké době za ním přišla s požadavkem, aby jí tzv. vyhonil, což obžalovaný, podle svého tvrzení, opět odmítl. Když s takovým požadavkem za ním během krátké doby přišla podruhé nebo potřetí, nakonec to udělal. Obžalovaný se hájil tím, že se domníval, že požadavky poškozené ustanou a ona mu dá klid, navíc ji stimuloval přes kalhotky a po chvíli přestal. Poškozená mu však chytla ruku, strčila si ji pod kalhotky a domáhala se toho, aby v této aktivitě pokračoval. Obžalovaný se opět hájil tím, že mu to bylo nepříjemné, a proto po chvíli svého jednání zanechal. S nějakým časovým odstupem za ním poškozená opět údajně přišla sama, skočila na něj na gauči, až ho povalila a domáhala se toho, aby ji „vylízal“, což obžalovaný, podle svého tvrzení, znovu odmítl. Na svoji obhajobu uvedl, že jej poškozená začala vydírat s tím, že to všechno řekne své matce. Nakonec si údajně sama stáhla kalhotky, žádala obžalovaného, aby v sexuální aktivitě pokračoval a dokonce mu sama vyndala jeho přirození, začala mu ho honit a poté kouřit. Obžalovaný znovu tvrdil, že mu to bylo nepříjemné, vadilo mu to, a proto svého jednání zanechal. S určitým časovým odstupem za ním údajně poškozená přišla znovu, domáhala se toho, aby „ji to udělal“, což obžalovaný, podle svého tvrzení, znovu odmítl, ale nakonec, když mu poškozená znovu vyhrožovala, že to řekne matce, jí to udělal. Po několika událostech, když za ním poškozená s takovým požadavkem přišla asi potřetí, tak už ji definitivně odmítl s tím, ať to klidně řekne matce. Když matka poškozené, tj. M.K., přijela ze zaměstnání, tak se kvůli tomu pohádali. Obžalovaný údajně dostal i facku, čemuž se ovšem nebránil, protože mu bylo jasné, že se to všechno stát nemělo. Snažil se vyvrátit tvrzení nezletilé poškozené N. a chtěl její matce vysvětlit, jak to skutečně bylo. Poškozená však před svojí matkou všechno zapírala a tvrdila, že ji naopak do všeho nutil obžalovaný. Po hádce pak přiznala, že to tak nebylo a že se všechno odehrálo pouze ve dvou případech. K těmto událostem došlo v XXXXX. Obžalovaný se pak přestěhoval do XXXXX. Několik měsíců nebyli v kontaktu, ale nakonec se poškozená i s matkou za ním znovu přistěhovaly a jejich soužití se tzv. dalo dohromady. V rámci své výpovědi obžalovaný uvedl, že jednou v XXXXX se v noci probral tím, že mu nezl. poškozená stimulovala jeho pohlavní úd, tedy tzv. mu ho kouřila. Vzhledem k tomu, že byla otočená, tak se obžalovaný k jejím sexuálním aktivitám přidal, neboť se domníval, že je to jeho partnerka, tedy matka poškozené. Po chvíli si však uvědomil, že je to sama nezl. poškozená, kterou odstrčil, okřikl a v sexuálních aktivitách nepokračoval. V XXXXX se to stalo asi třikrát a poškozená mu vždy vyhrožovala. V rámci své spontánní výpovědi se obžalovaný také vyjádřil ke společné cestě s poškozenou do Hamburku, a to jeho služebním vozidlem. Při zastávce se nejdříve dívali na nějaký film. Obžalovaný po chvíli vzal do ruky telefon, kde si procházel stažené filmy a promazával fotografie. Poškozená jej znovu vyzvala, aby jí to udělal, nebo jí vylízal, což obžalovaný znovu odmítl, ale poškozená mu vyhrožovala, že začne křičet. Podle svého tvrzení se obžalovaný obával, že by mohla přijet policie, kterou by zavolal někdo, kdo by slyšel křičet v kamionu dítě. Na závěr své výpovědi obžalovaný uvedl, že svého jednání lituje, zejména toho, že tomu neudělal přítrž, aby tomu zabránil. Na svoji obhajobu uvedl, že se bál vydírání ze strany poškozené, ale znovu popřel, že by poškozené někdy něco strkal nebo se o to pokoušel.

4. K dotazu soudu se obžalovaný vyjádřil nejdříve k časovým údajům, které se týkaly jeho vzájemného vztahu a posléze i soužití s matkou poškozené M.K., včetně samotné poškozené. Obžalovaný uvedl, že se seznámili a navázali vztah asi před vánoci 2016, ale sestěhovali se do společného bytu v H. až v létě 2017. K sexuálním kontaktům mezi ním a nezletilou poškozenou začalo docházet asi za půl roku poté, co se sestěhovali do XXXXX. V té době bydleli ve společném bytě. Obžalovaný s matkou poškozené společně hospodařil, tedy nakupovali jídlo, platili nájem a starali se o nezletilou N.. Na podzim měl obžalovaný úraz a, podle svého tvrzení, k prvním sexuálním kontaktům mezi ním a poškozenou došlo asi v září nebo v říjnu, když měl zlomenou nohu. Věděl, že v té době bylo N. asi 9,5 nebo 10 let (pozn. soudu N. M. K. je narozena XXXXX). Bezprostředně poté však obžalovaný tvrdil, že s prvním požadavkem, aby jí políbil jako matku, za ním nezletilá poškozená

přišla sice v H., ale na jaře 2018. K dalším sexuálním kontaktům došlo asi za měsíc po tomto prvním polibku. Opakovaně, i v rámci této části své výpovědi, obžalovaný tvrdil, že první sexuální kontakt mezi nimi vyvolala nezl. N.. Na svoji obhajobu uvedl, že ji odstrčil, ale ona mu poté vyndala jeho přirození, začala mu honit, kouřit, ale on ji ze sebe shodil a přestal. Současně však obžalovaný potvrdil, že v té době měřil asi 170 cm. Za podstatné považoval soud to, že obžalovaný nedokázal vysvětlit, jak jej nezl. N. mohla povalit tím, že na něj skočila, dokonce ani to, jak je možné, že mu vyndala přirození, začala ho sexuálně stimulovat, a to vše přesto, že byla dítětem ve věku asi 9,5 až 10 let, byla menší než on. Na svoji obhajobu uvedl, že v té době měl sádru na noze. K dotazu soudu však obžalovaný potvrdil, že měl sádru pouze na noze, nikoliv např. na rukou. Vedle toho nedokázal vysvětlit, proč v samém počátku poškozenou neodstrčil. Dále uvedl, že k sexuálním kontaktům v H. mezi nimi došlo asi třikrát, stejně jako v XXXXX. Ve všech případech se poškozená dotýkala jeho přirození, pokoušela se ho stimulovat, ale sám si nevzpomíná, že by u něj došlo k sexuálnímu vyvrcholení. Vždycky to trvalo chvíli a obžalovanému to údajně bylo nepříjemné, proto poškozenou odstrčil a se sexuálními kontakty přestal. Poškozená však chtěla nejen uspokojit obžalovaného, ale také chtěla, aby on sám ji sexuálně uspokojil. K tomu došlo ve dvou případech, když ve třetím případě už k tomu nedošlo, protože obžalovaný řekl poškozené, aby to sdělila své matce. V další části své výpovědi obžalovaný připustil, že v jednom případě ji osahával na přirození, když na prsou osahával pouze v XXXXX, nikoliv v H.. Opakovaně však obžalovaný popřel, že by zejména v H. poškozené něco strkal do přirození nebo do konečnicku, a to dokonce ani vlastní prsty. V H. to po něm poškozená údajně nechtěla a dožadovala se toho až v XXXXX. Do XXXXX se přestěhoval obžalovaný sám asi na velikonoce 2018. Přibližně v létě téhož roku se k němu nastěhovala poškozená se svojí matkou. K sexuálním kontaktům zde mezi ním a nezl. poškozenou začalo docházet údajně na podzim 2018. Poprvé se probudil tím, že mu nezl. poškozená kouřila jeho přirození, on se k tomu zpočátku přidal, neboť se domníval, že je to jeho partnerka, tedy její matka. Když zjistil, jak se věci mají, poškozenou odhodil a řekl, aby toho nechala. Ona se však pouze dotýkala jeho přirození. K jiným sexuálním kontaktům mezi nimi nedošlo, s výjimkou toho, že ji obžalovaný začal honit a lízat přirození. Když procitl, tak si právě uvědomil, že to není její matka a se vším přestal. Podle jeho odhadu tento sexuální kontakt mohl trvat 2-5 minut. V XXXXX došlo mezi nimi k takovým sexuálním kontaktům asi třikrát. V dalších případech už to ovšem nebylo v situaci, kdy by obžalovaný spal, protože poškozená za ním chodila a požadovala po něm sexuální kontakty jaksi automaticky a současně mu vyhrožovala, že když to neudělá, zmíní se o tom ve škole i na OSPODu a přidá k tomu i události v Hamburku.. Mezi sexuálními kontakty v XXXXX uběhl vždy asi měsíc. Obžalovaný znovu popřel, že by v XXXXX zasouval poškozené prsty do pochvy nebo do konečnicku a doznal pouze to, že ji líbal a osahával na prsou. K sexuálnímu vyvrcholení u něj v XXXXX nedošlo. Na svoji obhajobu obžalovaný znovu uvedl, že to dělal proto, že mu poškozená vyhrožovala, že to zmíní ve škole nebo na OSPODu.

5. V další části své výpovědi, k dotazu soudu, obžalovaný uvedl, že do Hamburku vzal nezl. poškozenou, ačkoliv již s její matkou a s ní nebydlel ve společné domácnosti. I nadále byli v kontaktu, obě dvě k němu občas zajely na víkend. On navíc v minulosti poškozené tuto cestu slíbil. V průběhu všech sexuálních kontaktů jej poškozená, podle jeho tvrzení, nikdy neodmítla, nikdy mu nedala najevo, že takové kontakty nechce. Obžalovaný rovněž zcela popřel, že by poškozené něčím vyhrožoval, že by jí k sexuálním kontaktům nutil nebo jí něco sliboval. Stejně tak popřel, že by jí řekl, že může být odebrána její matka. Pokud jí v minulosti dal třeba facku, bylo to kvůli výchovným prohřeškům, nikoliv v souvislosti s intimními kontakty. Rozhodně poškozené neukazoval nějaký pornografický materiál na svém mobilu nebo na počítači, když navíc k jejímu počítači neměl ani heslo. Zásadní obhajoba obžalovaného spočívala v tom, že poškozená vždy se sexuálními kontakty souhlasila a současně mu vyhrožovala, že když to nebude dělat, tak ona to všem oznámí. Při sexuálních kontaktech se navíc chovala jako dospělá žena. K dotazu soudu obžalovaný rovněž připustil, že při společné koupeli poškozené všel prádelní kolíčky na její

bradavky, ale to bylo údajně v rámci legrace. V kuchyni se od ní rozhodně nedožadoval nějakých sexuálních kontaktů, když měla být poškozená pod stolem, neboť její matka v té době byla v kuchyni přítomná.

6. V rozporu se svojí obhajobou, spočívající v tom, že jej poškozená k sexuálním kontaktům nutila, obžalovaný uvedl na dotaz zmocněnkyně, že ji skutečně sám sahal na prsa, aniž by jej k tomu nutila. V tu chvíli mu to připadlo normální, jako jednání, které k milování nebo mazlení patří. Poškozená mu však vyhrožovala před každou intimitou, když jí řekl, že to neudělá. Poprvé však, a to bylo v H., když chtěla tzv. vyhonit, on sám to považoval za srandu. S odstupem času ví, že se to nemělo stát. Obžalovaný tedy potvrdil, že při tomto prvním sexuálním kontaktu jej poškozená k ničemu nenutila, k tomu došlo až posléze, kdy mu začala vyhrožovat. Fotografie nebo filmy s erotickou tematikou jí rozhodně neukazoval nebo nepouštěl, ale pouze sám to v její přítomnosti přejížděl nebo tím listoval. V rámci své výpovědi u hlavního líčení se obžalovaný vyjádřil i k dalším důkazům, které byly v průběhu trestního řízení opatřeny. Obžalovaný uvedl, že se skutečně jednou o svých intimních kontaktech s N. zmínil svému známému M.D., a to když sám byl v podnapilém stavu. Doslova se tzv. prokecl, že když se vzbudil, poškozená mu kouřila přirození. Nechtěně také M.D. ukázal fotografii, kde poškozená sice nebyla úplně obnažená, ale měla pouze kraťasy a dělala na zahradě nějaké přemety. Když celá záležitost vyšla najevo v rodině T., kterým se poškozená svěřila, obžalovaný připustil, že v telefonátu s J.T. nebo matkou poškozené M.K., u čehož byli oni oba. Skutečně sám potvrdil, že mezi ním a poškozenou došlo k pohlavnímu zneužívání. Ani při osobním kontaktu jim však o vydírání ze strany N. nic neřekl. Podle svého tvrzení, na to neměl ani časový prostor.
7. S výpovědí obžalovaného T.Ch. koresponduje výpověď **svědka M.D.**, vyslechnutého v přípravném řízení 23. 3. 2021 (č. l. 230), která byla čtena u hlavního líčení postupem podle § 211 odst. 1 trestního řádu. Svědek potvrdil, že je spolupracovníkem obžalovaného z bývalého zaměstnání. Sám se s ním i s jeho partnerkou stýkal příležitostně, společensky. Svědek si nikdy žádného závadného chování obžalovaného nevyšiml. Pouze v jednom případě, když byl obžalovaný pod vlivem alkoholu, se mu v telefonickém rozhovoru svěřil s tím, že mezi ním a poškozenou došlo k nějakému „orálu, jako orálnímu sexu“. Svědek na to, podle svého tvrzení, nereagoval, neboť se domníval, že si obžalovaný vymýšlí, protože je pod vlivem alkoholu. M. D. však potvrdil, že mu obžalovaný výslovně řekl „kouřila mě, udělal jsem se jí do pusy“. Bližší podrobnosti tohoto orálního sexu, k němuž mělo dojít v kamionu, však obžalovaný svědkovi neřekl, stejně jako to, jestli se událost stala jednou nebo vícekrát. Také v tomto telefonátu obžalovaný uvedl, že sexuální kontakty začala právě nezl. poškozená N., avšak tvrdil, že s ní pohlavní styk neměl. V jednom případě také obžalovaný ukazoval svědkovi fotografii, kde byla polonahá N., jak se převlékala, takže byla bez podprsenky. Obžalovaný měl tuto fotografii v mobilu. Uvedený sexuální kontakt v kamionu však svědek obžalovanému nevěřil, což také sdělil matce poškozené, která svědka dodatečně o celé záležitosti informovala s tím, že se jí N. svěřila také o análním sexu.
8. Zásadním přímým důkazem je výpověď **nezl. poškozené N. M. K.**, vyslechnuté procesně řádným způsobem v přípravném řízení 10. 2. 2021 (č. l. 32 a násl.). Tato výpověď byla u hlavního líčení 27. 6. 2022 čtena postupem podle § 102 odst. 2 trestního řádu, neboť poškozená N. M. K. byla vyslechnuta jako osoba mladší 15 let (nar. XXXXX). Současně nalézací soud u téhož hlavního líčení postupem podle § 213 odst. 1 trestního řádu provedl videozáznam o průběhu tohoto výslechu nezletilé poškozené, který byl pořízen v přípravném řízení (č. l. 36). I když je výpověď nezl. poškozené podrobně zachycena v písemné verzi protokolu a současně je třeba připustit, že videozáznam neměl dokonalou technickou kvalitu, přesto je jeho důkazní hodnota pro závěry nalézacího soudu podstatná. Uvedený videozáznam totiž umožnil nalézacímu soudu, aby si, v souladu se zásadou bezprostřednosti dokazování, učinil představu o psychickém stavu, reakcích i způsobu odpovědí nezl. poškozené na stěžejní otázky, které jí byly pokládány. Videozáznam byl jedním z podstatných důkazů pro závěry nalézacího soudu o věrohodnosti výpovědi poškozené,

zejména pak za situace, kdy nemohla být vyslechnuta soudní znalkyně, která zpracovávala znalecký posudek, týkající se psychického stavu nezl. poškozené (PhDr. B. Špišková) a obžalovaný nedal souhlas se čtením tohoto znaleckého posudku (č. l. 199-215), což je zachyceno v protokolu o hlavním líčení.

9. **Nezl. poškozená M.K.** v rámci své výpovědi v přípravném řízení uvedla, že obžalovaného brala jako svého tátu a takto jej také oslovovala. Později, když jí začal dělat něco nepříjemného, jej v zásadě začala nenávidět a aktuálně jej bere jako by neexistoval. Všechno, co se stalo s obžalovaným, vnímá nepříjemně, nadále chodí na psychoterapie do sdružení XXXXX, kde jí hodně pomáhají. K předmětným událostem, které se staly v H. a v XXXXX, poškozená uvedla skutečnosti, které byly podstatné pro závěry nalézacího soudu o vině obžalovaného. Poškozená potvrdila, že už v době, kdy bydleli v XXXXX., a to jí bylo asi 9-10 let a chodila do 3 nebo do 4 třídy, v době, kdy její matka byla na noční směně, ona sama musel vzít přirození obžalovaného do pusy. Poprvé to bylo tak, že se vlastně dívala na televizi a obžalovaný za ní přišel. S odstupem času si pamatuje, že mu musela vzít jeho přirození do své pusy a musela ho také rukou dráždit. Obžalovaný jí přitom sahal na prsa, na přirození, hladil ji po celém těle, rukou po zádech apod. Poškozená jednoznačně potvrdila, že obžalovaný jí řekl, že musí vzít jeho přirození do pusy. Když ona sama odmítla, on vzal její hlavu, přitlačil ji do jeho rozkroku. V té době měl obžalovaný přirození postavené. V H. se to opakovalo vícekrát.
10. V XXXXX bydleli v rodinném domku a poškozená také zde musela vzít přirození obžalovaného do pusy, musela mu ho rukou dráždit, třít jeho přirození. Podle svého tvrzení, dokonce i v situaci, kdy jeden den matka byla doma. Poškozená musela vlézt pod stůl, a když matka přišla, musela předstírat, že něco hledá. Předtím pod stolem musela obžalovaného dráždit a mít jeho přirození v ústech. V jednom případě ji obžalovaný sprchoval, omýval jí prsa i přirození a ona si potom musela na něho sednout a dělat pohyby. Poškozená sama přes svůj nízký věk vysvětlila, že ví, že pohlavní styk znamená, když muž dá svůj pohlavní úd do přirození ženy (pozn. soudu po celou dobu svého výslechu obžalovaná používala svoje vlastní konstantní označení pro mužský a ženský pohlavní orgán, odpovídající jejímu věku, tj. věku nezletilého dítěte). K událostem v koupelně poškozená uvedla, že obžalovaný seděl, buď ve vaně, nebo na sedačce, ona seděla čelem k němu, tedy na něm. Oba byli nahí, protože neměli oblečené vůbec nic. Jestli mezi nimi došlo k pohlavnímu styku, úplně neví, protože na sedačce seděli nebo leželi a ona se musela pohybovat. Jednou jí to hodně bolelo, i když úplně neví, jestli měla jeho pohlavní úd v sobě. Poškozená výslovně uvedla, že se v tu chvíli doslova modlila, aby všechno skončilo. Kategoricky popřela, že by to z její strany bylo dobrovolné a jednoznačně uvedla, že ke všemu byla nucena. Obžalovaný jí totiž říkal, že když to bude dělat a nikomu nic neřekne, nebude mít problémy. V opačném případě by se on sám postaral, že by poškozenou vzali její matce.
11. Poškozená dále potvrdila, že jí obžalovaný strkal do její vagíny prsty a rovněž vysvětlila, že vyvrcholení muže znamená, že z něho jdou spermie. K tomuto vyvrcholení u poškozeného došlo vícekrát, a to tak, že vyvrcholil na její tělo, na kapesník nebo i do jejích úst. Jednou jí obžalovaný také strčil svoje přirození do zadní části těla (pozn. soudu tzv. anální styk). Poškozená rovněž uvedla, že v jednom případě, když seděla na obžalovaném, musela se hýbat. On jí také dal na prsa kolíky na prádlo a tahal jí za ně rukou a pusou.
12. K jedné události došlo při cestě do Německa v kamionu obžalovaného, a to bylo právě to, kdy jí obžalovaný vsunul svoje přirození do zadní části těla. Stalo se to v prosinci. Poškozená se svojí matkou už nebydlely ve společné domácnosti s obžalovaným, přesto s ním poškozená na služební cestu kamionem jela. Obžalovaný jí říkal, že by jinak všechno vyšlo najevo a všem by to bylo divné. V kabině tohoto kamionu, který byl zaparkovaný, se dívali na porno, poškozená jednoznačně uvedla, že jí obžalovaný tento pornofilm pustil a ona se na něj musela také dívat. Obžalovaný jí dal mobilním telefon s pornofilmem úplně před obličej. V tento okamžik začal být obžalovaný

vzrušený, začal jí sundávat oblečení, sundával jí i spodní prádlo. Potom jí shodil na postel v kamionu, opět vzal její hlavu, dal si ji ke svému přirození a u toho jí také osahával. Současně si hrál s jejími prsy a začal se pohybovat. Poškozená ležela a obžalovaný ležel na ní. Potom vzal svoje přirození, dal jí ho do zadku a přitom obžalovaný vyvrcholil.

13. K posledním intimním kontaktům mezi nimi došlo v srpnu 2020. Obžalovaný pro ni přijel do XXXXX, aby jela k němu. Již po cestě autem jí dal ruku na přirození, začal s ní hýbat a vsunul i ruku pod její oblečení. V XXXXX, kde obžalovaný bydlel, na ní ležel, pohyboval se. Poškozená si potom musela lehnout a také se pohybovat. Nezl. poškozená N. M. K. opakovaně uvedla, že sice sama neví, jestli měl obžalovaný někdy svoje přirození v její vagíně, ale současně opakovaně potvrdila, že jí tyto sexuální styky někdy hodně bolely. To také obžalovanému řekla, ale on na to nereagoval.
14. Kromě pornofilmu, který jí obžalovaný ukazoval na svém mobilním telefonu v kamionu při cestě do Německa, jej přistihla také jednou v noci, když se vzbudila. Obžalovaný si pouštěl pornofilm hodně nahlas v televizi, u čehož se uspokojoval tak, že si svoje přirození honil. V okamžiku, když se poškozená vzbudila, vzal její ruku, dal si ji na svoje přirození a začal s její rukou hýbat. Na výzvu poškozené, aby toho nechal, nijak nereagoval. Poškozená o všem později řekla svému příteli D. T., který jí pomohl, takže to nakonec řekla i své matce. Společně to oznámili na policii. Za podstatné považuje soud i vyjádření nezl. poškozené, které je ostatně typické u obdobných trestních věcí, tj. vyjádření o tom, že se o všech událostech bála matce říct. Sama se totiž domnívala, že matka o tom ví, protože jí to obžalovaný sice řekl, ale úplně jinak, a to ještě v době, kdy bydleli v XXXXX. Obžalovaný totiž její matce tvrdil, že za všechno může právě poškozená, která to chtěla. To ovšem není pravda. Obžalovaný dokonce její matce tvrdil, že ho poškozená k těmto intimnostem nutila, i když ani toto nebyla pravda. Matka na to reagovala tak, že se rozplakala a věřila obžalovanému. V tuto chvíli si myslela, že špatná je právě poškozená. Sama od sebe to však matka poškozené nijak neřešila až do doby, než se poškozená svěřila v rodině T..
15. Za podstatné považuje nalézací soud i to vyjádření nezl. poškozené, které má vliv na závěry o naplnění jednoho z formálních znaků příslušné skutkové podstaty. Poškozená potvrdila, že obžalovaný jí řekl, že pokud se to někdo dozví, postará se o to, aby jí její matce sebrali, a ona sama bude mít problémy. V té době mu to sama věřila.
16. V závěru své výpovědi poškozená opakovaně konkretizovala jednání obžalovaného, když uvedla, že vícekrát jí obžalovaný olizoval její přirození, ale četnost sama konkretizovat nedokázala. Jeho sperma asi přímo ve svém přirození neměla, ale na přirození ano. Jednání obžalovaného se bránila tím, že se snažila ho rukama v jednom případě odstrčit, ale potom už to bylo horší. Obžalovaný jí někdy bil, i když ne přímo při sexuálních praktikách. Ona se přesto bála, aby jí nedal pár facek. Odstrčila ho tedy pouze jednou. V jiném případě, když musela přirození obžalovaného tzv. kouřit, sama ho do přirození kousla, protože si myslela, že už to po ní nebude chtít. Obžalovaný jí ovšem dal facku a ona musela ve svém jednání (tj. kouření pohlavního údu obžalovaného) pokračovat. Poškozená potvrdila, že jinak pouze opakovaně obžalovanému říkala, že to nechce, ale sama se bála bránit se jiným způsobem, protože ví, čeho je obžalovaný schopný. Výslovně uvedla, že věděla, že obžalovaný bil i její matku. V této části své výpovědi vysvětlila, že u nich někdy byly tzv. lítací dny, kdy létalo nádobí, flašky od piva. Ona se proto obžalovaného bála.
17. K dotazu obhajoby poškozená potvrdila, že původně odmítla i společnou cestu s obžalovaným do Německa. Obžalovaný jí však vysvětlil, že by to bylo její matce divné. Sama by musela totiž matce říct, co jí obžalovaný dělal a potom by obžalovaný mohl zařídit, aby jí skutečně její matce odebrali. To pochopitelně poškozená sama nechtěla, a proto udělala to, co po ní obžalovaný vyžadoval. Obdobně v srpnu 2020, když jela s obžalovaným do XXXXX, bylo to proto, že matka i její vlastní otec byli v práci. Ona by zůstala doma sama, a proto matka zařídila, aby jí hlídal právě obžalovaný.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Nina Beranová

Také v tomto případě poškozená nechtěla mít problémy s matkou a znovu se s ní hádat. V závěru své výpovědi poškozená potvrdila, že když obžalovaný při sexuálních kontaktech tzv. vyvrcholil, bylo to buď na její tělo, nebo i do jejích úst. V takovém případě jí řekl, aby to spolkla. Při sexuálních kontaktech jí obžalovaný někdy chytil hodně za ruku, moc jí zmáčkl, nebo jí zmáčkl prso, až tam měla otisky prstů.

18. Dalšími, byť nepřímými důkazy, jsou svědecké výpovědi svědků D.T., tehdejšího přítele poškozené nezl. poškozené N. M. K. a jeho rodičů, svědků J.T. a J.B.. Všichni tyto svědkové získali prvotní informace právě od nezl. poškozené, což shodně potvrdili v rámci svých výslechů u hlavního líčení 9. 6. 2022.
19. **Svědka D.T.** u hlavního líčení, ostatně shodně jako v přípravném řízení, potvrdil, že od léta 2020 s nezl. poškozenou chodil. Jednou v létě se mu poškozená svěřila s tím, že ji obžalovaný asi čtyři roky tzv. znásilňoval nebo sexuálně zneužíval, a to asi v době, kdy jí bylo 9-13 let. Sama od sebe mu řekla, že třeba obžalovaný ji přinutil, aby mu kouřila jeho pohlavní úd v noci, když všichni spali. Takhle ho musela sexuálně uspokojovat, protože spala společně s ním i se svojí matkou v jedné posteli. Její matka se dokonce jednou vzbudila a viděla to. Potom mu poškozená ještě řekla, že jela s obžalovaným na zahraniční cestu kamionem a tam ho musela také znovu uspokojovat, tedy musela mu tzv. kouřit jeho přirození, musela si na něho sednout. Svědek shodně jako v přípravném řízení potvrdil, že mu poškozená řekla, že pohlavní styk měla vždy a pouze s obžalovaným, a to někdy i ve vaně nebo pod stolem. Sama musela brát jeho pohlavní úd do úst, až on vyvrcholil. U hlavního líčení svědek výslovně potvrdil, že k takovému sexuálnímu uspokojení docházelo u obžalovaného opakovaně, což mu poškozená sama sdělila. Také od poškozené získal informace, že obžalovaný opakovaně třel svůj pohlavní úd o její přirození a při služební cestě v kamionu jí svůj pohlavní úd dokonce strčil do zadku. Vedle toho, jak shodně uvedl v přípravném řízení i u hlavního líčení, od poškozené zjistil, že když doma udělala něco špatně, tak jí obžalovaný mlátil. Když s těmito sexuálními praktikami nesouhlasila, protože jí to vadilo, tak jí vyhrožoval, že zařídí, aby ji sebrala sociálka její matce. U hlavního líčení svědek dále upřesnil, že od poškozené získal informace i o tom, že jí obžalovaný vsunul pohlavní úd do jejího přirození. Sexuální praktiky s ním musela provozovat vždycky, když chtěl on, a to i přesto, že ona sama ho odmítala. Obžalovaný poškozenou také osahával na prsou i na přirození. Za podstatné považuje soud vyjádření svědka D. T. o tom, že když se mu poškozená takto svěřovala, byla velmi smutná, bylo jí do pláče. U hlavního líčení svědek vysvětlil, že krátce potom, co se mu poškozená takto svěřila, to sám sdělil svým rodičům. Jeho otec totiž přijel ze zaměstnání, a když mu to řekl a potom to opakovala i N., byla u toho i svědkova matka. D. T. potvrdil, že i před jeho rodiči, tj. svědky J. B. a J. T. poškozená všechno zopakovala a znovu u toho brečela. Poškozená měla z obžalovaného strach. Jeho rodiče následně volali matku poškozené, která k nim přišla, a všichni tuto záležitost řešili. Podle názoru svědka však matka poškozené o celé záležitosti věděla, protože nebyla tak překvapená. Jednou to i výslovně řekla. V závěru své výpovědi svědek potvrdil, že poškozená neměla obžalovaného ráda, spíše ho nenáviděla. On sám měl pocit, že poškozená měla z obžalovaného strach kvůli tomu, co se jí dělo, tedy kvůli tomu znásilňování. Podle odhadu svědka poškozená popsala čtyři, možná pět situací, kdy mezi ní a obžalovaným mělo docházet k sexuálním aktivitám. K návrhu obhájce obžalovaného byla postupem podle § 211 odst. 3 písm. a) trestního řádu svědkovi předestřena část jeho výpovědi z přípravného řízení (č. l. 246b), kdy svědek uvedl na dotaz policejního orgánu, že od poškozené zjistil, že její matka přišla jednou z práce o něco dřív a viděla ji s obžalovaným při sexuálních praktikách. Výsledkem toho bylo, že poškozená dostala od mámy, i od obžalovaného, protože se bránila a matce potvrdila, že to chtěl obžalovaný. Na této výpovědi z přípravného řízení svědek v plném rozsahu setrval i u hlavního líčení s vysvětlením, že tehdy vypovídal pravdu.
20. S výpovědí svědka **D. T.** koresponduje i výpověď jeho otce, **svědka J. T.**, který u hlavního líčení 9. 6. 2022 rovněž vypovídal shodně jako v přípravném řízení 6. 5. 2021 (č. l. 252 a násl.). Svědek potvrdil, že žije se svojí partnerkou J. B. a jejich celkem pěti nezletilými dětmi v XXXXX. Sám

pracuje jako řidič kamionové dopravy, a proto je často na cestách. Od svého syna D. se dozvěděl, že jeho přítelkyně, tj. poškozená N. K. má nějaký problém. Poškozená byla tehdy u nich zrovna na návštěvě. Když jej syn informoval o tom, co se dozvěděl, tak si N. s J. B. zavolali a ona jim všechno znovu řekla. Od poškozené se dozvěděli, že dlouhodobě musela být obžalovanému tzv. po vůli, a to zejména v případech, když její matka nebyla doma. Jednou k tomu došlo dokonce v kuchyni pod stolem, kdy si poškozená, podle jejího vyjádření, musela hrát s přirozením obžalovaného. V okamžiku, když přišla její matka, musela předstírat, že jí pod stůl něco spadlo. Svědek potvrdil, že poškozená v jeho přítomnosti, v přítomnosti J. B. i jejich syna D. T. výslovně popsala sexuální praktiky, které musela s obžalovaným provozovat. Nejen pod stolem, ale i jindy musela obžalovaného sexuálně uspokojovat, tedy např. tak, že mu musela kouřit přirození, k čemuž došlo vícekrát, nejen pod stolem, ale např. i v posteli, kde spali společně s její matkou. Poškozená před nimi potvrdila, že k takovým sexuálním praktikám s obžalovaným docházelo cca od jejich 9 let. Když jim tyto skutečnosti sdělila, bylo jí, podle odhadu svědka J. T., asi 13 let. Poškozená se rovněž u nich vyjádřila k četnosti těchto sexuálních událostí, když uvedla, že to nebylo pravidelně, bylo to spíše náhodně, zejména když matka nebyla doma. Obžalovaný se dokonce chlubil nějakému svému kamarádovi, že poškozenou tzv. vylízal a tento kamarád (pozn. soudu později byl identifikován jako svědek M.D.) obžalovanému měl říct, že se na to stejně jednou přijde. Kromě toho jim poškozená sdělila, že k sexuálním praktikám s obžalovaným docházelo i při jejich společné cestě kamionem do zahraničí, kdy obžalovanému rovněž musela být po vůli. Výslovně uvedla, že ji potom bolel zadeček. V jednom případě, jak poškozená rovněž potvrdila, u nich doma zřejmě došlo k běžnému pohlavnímu styku vykonanému souloží. N. totiž uvedla, že jí něco zabořilo a řekla obžalovanému, že má krev mezi nohama. V jiných případech mu musela být po vůli, i co se týče orálního sexu nebo tím, že on třel svůj pohlavní úd o její přirození. Podle vyjádření poškozené je několikrát přistihla její matka, což odhadovala asi na čtyři případy. Poškozená N. jim podrobněji popsala situaci, když je přistihla při sexuálních praktikách její matka. Výsledkem bylo to, že poškozená dostala bití nejen od své matky, ale i od obžalovaného. Důvodem bylo to, že i když matka jejich sexuální praktiky viděla a poškozená jí řekla, že to nechtěla, její matka jí nevěřila, proto od ní dostala bití. Svědek J. T. uvedl, že po těchto informacích, které získal od nezl. poškozené N. K., o všem ihned informoval její matku, která druhý den v Ivančicích podala na policii trestní oznámení. Sám svědek také policii telefonicky informoval. Podle názoru svědka o všem matka poškozené věděla, o čemž svědčí i záznam telefonátu. Matka poškozené jí přímo řekla, že o tom ví a že poškozená s obžalovaným s tím mohli počítat. Tuto větu řekla sama poškozené N.. Z toho svědek usoudil, že její matka o sexuálním zneužívání poškozené musela vědět. K dotazu soudu se svědek vyjádřil i k tělesné konstituci nezl. poškozené N. v závěru inkriminovaného období, když uvedl, že byla vysoká asi 160 cm a byla strašně hubená, protože když se vážili s dětmi, tak sama měla necelých 50 kg. Když jim poškozená tyto informace sdělovala, měla podle názoru svědka stres. Postupem času už to bylo takové, že se nebála o tom mluvit. Svědek sám na poškozené v jednom případě viděl monokl pod okem, což bylo asi v roce 2018. Má o tom i fotografii. Sám byl přítomen tomu, když při návštěvě u nich si poškozená sundala na chvíli brýle, začaly jí šilhat oči a její matka vyběhla a v přítomnosti svědka ji pleskla tak, až se poškozená svalila na sedačku. Svědek proto musel zasáhnout. Poškozená N. svědkovi rovněž řekla, že obžalovaný ji dvakrát fyzicky potrestal, a to tak že jí dal pár facek. Ona odmítala k obžalovanému jezdit. Často utíkala právě do rodiny svědka, aby nemusela jet za obžalovaným, s nímž už v té době s matkou nebydlely. Svědek J. T. se o všech událostech dokonce bavil s obžalovaným T.CH.. On mu tvrdil, že tyto sexuální praktiky chtěla sama poškozená. U toho byla dokonce i její matka. Svědek obžalovanému řekl, že to poškozená nemohla sama chtít, protože je dítě. K dotazu obhajoby svědek J. T. opakově podstatné informace, spočívající zejména v tom, že u prvotního vyjádření nezl. poškozené o sexuálních praktikách s obžalovaným byl kromě něj a partnerky J. B. pouze jejich syn D. T.. Ostatní nezletilé děti poslali pryč, protože nechtěli, aby se takové věci před nimi projednávaly. Rovněž opakovaně popsal sexuální praktiky, k nimž došlo např. v kuchyni, když poškozená musela být pod stolem a obžalovaného uspokojovat. Jindy to bylo v situaci, když poškozená spala ve společné

posteli s matkou a obžalovaným a musela mu být po vůli, když matka usnula. Pokud je matka v posteli uviděla, poškozená dostávala za to, že lže, protože jí matka nevěřila. Asi ve čtyřech případech, podle vyjádření poškozené, ji při sexuálních praktikách s obžalovaným její matka přistihla. Zvuková nahrávka, kterou poslala synovi svědkyně sama poškozená, svědčí jednoznačně o vyjádření její matky o tom, že o sexuálních praktikách věděla. Poškozená i její matka potvrdily, že obžalovaný se s těmito sexuálními praktikami s poškozenou chlubil svému kamarádovi, který se jmenoval M.. (pozn. soudu – svědek M. D.).

21. S výpověďmi obou svědků, tj. J. T. a jeho syna D. T., pak koresponduje i **svědecká výpověď J.B.**, která byla rovněž přítomna tomu, když v rodině zjistili od poškozené prvotní informace o jejím sexuálním zneužívání obžalovaným, což ostatně popsali i oba tito svědkové. Rovněž J.B. vypovídala u hlavního líčení 9. 6. 2022 shodně jako v přípravném řízení 29. 4. 2021 (č. l. 226), když potvrdila, že osobně nebyla bezprostředně přítomna žádným sexuálními praktikám mezi obžalovaným a poškozenou. Všechny informace získala právě od poškozené a nějaké drobnosti i od její matky. Poškozená jim popsala některé sexuální informace, např. znásilnění nebo co bylo v kamionu, příp. co se odehrávalo u nich doma, např. v ložnici vedle její matky. J.B. vysvětlila, že vlastně jejich syn D. tyto informace od poškozené získal jako první a nevěděl, co má dělat, proto se šel poradit za svými rodiči. Bezprostředně poté jim všechny informace potvrdila sama poškozená, která řekla, že to trvalo asi tři roky. Mimo jiné jim sdělila, že její matka o tom ví. Když následně svědkyně se svým partnerem J. T. informovali matku poškozené, ta začala křičet, že to není pravda, že si poškozená všechno vymýšlí. Svědkyně uvedla, že poškozená N. přímo před nimi své matce popsala situace, dokonce i ty, kdy je při sexuálních praktikách její matka přistihla. Matka poškozené však nechtěla veřejně celou věc připustit, pořád své dceři tvrdila, že to není pravda. Teprve poté když N. popsala situace, kdy je její matka sama tzv. načapala, ona připustila, že je to pravda. Nad rámec údajů uváděných svědky J.T. a D.T., svědkyně J.B. také potvrdila informaci, kterou získala od nezl. poškozené o tom, že při cestě v kamionu do zahraničí, jí obžalovaný pouštěl nějaké pornovideo a také zde k sexuálním hrátkám došlo. Obžalovaný jí zde měl osahávat, potom se spolu dívali na porno a měl se dopouštět dalších intimností. V zásadě to, co bylo na tom videu, obžalovaný potom dělal s poškozenou. Svědkyně si vybavila, že jim poškozená popsala, že jí sahal na prsa, dole, provozoval sexuální praktiky prsty, které jí strkal do jejího přirození. Vedle toho poškozená uvedla, že když byli jednou doma, na sedací soupravě obžalovaný jí strčil svoje přirození do jejího přirození. I přesto, že ho prosila, aby to nedělal, že jí to bolí, tak on nepřestal. V tomto případě, jak svědkyně potvrdila, získala od poškozené informaci o tom, že jí svůj pohlavní úd obžalovaný strčil do vagíny. Sama potom začala krváčet, když tím dokonce zašpinila i sedačku. Podle vyjádření poškozené tyto sexuální praktiky trvaly asi tři roky. Minimálně dvakrát týdně musela obžalovaného sexuálně uspokojovat na pohlavním údu rukama i ústy. Poškozená jim dokonce řekla, že vícekrát jej uspokojovala tak, že u něj došlo k sexuálnímu vyvrcholení, tedy výstřiku spermatu, a to i v případě, že šlo o tzv. orální sex. Výslovně jim poškozená řekla, že se jí to nelíbilo, že jí to bolelo, že to nechtěla, což také opakovaně obžalovanému říkala, ale vůbec jí to nepomohlo. Obžalovaný na to nijak nereagoval. Také svědkyně J. B. uvedla, že poškozená jim sdělila, že její matka jí to nevěřila a neustále chtěla, aby poškozená jezdila k obžalovanému na návštěvu. Doslova jí nutila, aby tam jezdila, i když důvod jim poškozená přesně nevysvětlila. Podle vyjádření svědkyně se matka poškozené pořád vmlouvala na to, že má práci. Nutila poškozenou, aby jezdila k obžalovanému, aby nebyla doma sama, i když jí svědkyně se svým partnerem nabízeli, že poškozená N. může zůstat u nich. Shodně jako oba předchozí svědkové také J. B. potvrdila, že poškozená N. jim sdělila, že matka věděla i o situaci, kdy poškozená byla pod stolem v kuchyni a musela obžalovanému tzv. kouřit přirození. Poškozená jí to sama řekla, ale její matka jí za to ještě zmlátila. K dotazu státního zástupce se svědkyně J. B. potvrdila, že když jim to poškozená N. všechno popisovala a vyprávěla, sama se u toho strašně třepala, brečela a měla strach z toho, že jí matka zmlátí za to, že vůbec něco takového vypustila ven. Po předstření části výpovědi z přípravného řízení postupem podle § 211 odst. 3 písm. a) trestního řádu v části, která se týká

chronologického pořadí sdělování těchto informací jednotlivým členům jejich rodiny, svědkyně J.B. vysvětlila, že poškozená se nejdříve svěřila synovi. Potom došel za nimi syn a nakonec i N.. O problémech jim řekli. J.B. potvrdila, že to všechno bylo ten stejný den. V další části rozporů pak uvedla, že těch situací sexuálního zneužívání, které jim poškozená popsala, bylo víc. Je možné, že to v přípravném řízení částečně prohodila. Několikrát to, podle vyjádření poškozené, bylo doma a jednou to bylo v kamionu. J.B. uvedla, že k sexuálnímu zneužívání, podle vyjádření poškozené, v kamionu došlo jenom jednou. V této souvislosti považuje nalézací soud za nezbytné podotknout, že primárně není podstatné, zda se o těchto informacích dozvěděla nejdříve J. B., resp. její partner J. T. od D. T. nebo od N.. Naopak je podstatné to, na čem se všichni tři svědkové, tj. J. B., J. T., D. T. shodují a vypovídají ostatně shodně jako poškozená nezl. N. K., tedy, že se poškozená svěřila D. T., svému tehdejšímu kamarádovi a partnerovi, ten o tom informoval své rodiče. Není podstatné, jestli informoval nejdříve J. T. nebo J. B., příp. oba společně. Všichni se shodují v tom, že následně společně s poškozenou hovořili a ona jim podrobně situaci popsala. Případné detailní rozpory mezi jejich výpověďmi a skutkovými okolnostmi nejsou naprosto relevantní pro závěry trestní odpovědnosti obžalovaného ani pro zpochybnění věrohodnosti výpovědi kteréhokoliv z těchto svědků. Tyto dílčí nepřesnosti jsou naprosto logicky vysvětlitelné tím, jak každý ze svědků události vnímal, jak si je zapamatoval a ve sledu svých životních problémů je uchovával v paměti do konání hlavního líčení. Logicky největší pozornost všem událostem věnovala svědkyně J. B., jako žena, ale i jako matka nezletilých dětí, která pochopitelně musela být takovými informacemi nejvíce zaskočena. Stejně tak další část nepřesností v její výpovědi, týkající se četnosti událostí v kamionu, byla výpovědi J. B. u hlavního líčení zcela dostatečně vysvětlena. Zásadní je to, že J. B. potvrdila získání informace od nezl. poškozené o sexuálním zneužívání v kamionu pouze v jednom případě, a to také odpovídá vlastní výpovědi poškozené nezl. N. K..

22. V další části své výpovědi u hlavního líčení J.B. rekapitulovala sexuální praktiky, které jim nezl. poškozená popsala. Poškozená jim sdělila dokonce, že matka je chytla v kuchyni u jídelního stolu. Poškozená musela obžalovanému kouřit přirození, když sama přitom byla pod stolem. Jindy k sexuálním praktikám došlo v ložnici na posteli přímo vedle matky poškozené, která se probudila a viděla je. O událostech v kamionu, podle vyjádření poškozené, její matka věděla rovněž, i když s nimi tuto cestu neabsolvovala. Když matka po příchodu z práce zjistila, že na sedačce v bytě je krev, což bylo od toho, že poškozená měla s obžalovaným sexuální styk vykonaný souloží, po kterém krvácela, obžalovaný matce poškozené sdělil, že ušpinění je od toho, že sám má tzv. hemeroidy.
23. U hlavního líčení dne 9. 6. 2022 byla v procesním postavení svědkyně vyslechnuta také matka nezl. poškozené N. M. K., a to M. K.. Tato svědkyně vypovídala v některých směrech shodně jako v přípravném řízení (č. l. 236 a násl.). Vzhledem k tomu, že částečně si u hlavního líčení již některé skutečnosti nevybavovala, postupoval soud v závěru její výpovědi v souladu s ustanovením § 211 odst. 3 písm. a) trestního řádu, a také tuto svědeckou výpověď, učiněnou procesně řádným způsobem v přípravném řízení, u hlavního líčení přečetl. Svědkyně totiž sama u hlavního líčení opakovaně sdělovala, že některé skutečnosti např. časové údaje pro ni nejsou důležité, nedokáže se již k událostem v podrobnostech vyjádřit. Sama výslovně uvedla, že čas nehlídá, časovou osu jednotlivých událostí nedokáže sdělit. K dotazu obhájce (str. 23 protokolu o hlavním líčení) dokonce výslovně uvedla, že čas je pro ni relativní pojem, protože nežije stylem, že by si musela hlídat hodinu nebo minutu. Na úvod své výpovědi u hlavního líčení svědkyně vypověděla, že z událostí, které jsou předmětem obžaloby, sama neviděla vůbec nic. Vše se dozvěděla od dcery a sama nebyla svědkem ničeho. Detailně se o celé události dozvěděla až v listopadu 2020 od rodiny T. a také to nahlásila ihned na policii. K dotazu soudu však svědkyně připustila, že jedenkrát za ní přišel obžalovaný, že se dcera měla pokusit o nějaké sexuální praktiky s ním, tedy že ho měla svést, ale on to zarazil. Sám svědkyni řekl, že nemělo k ničemu dojít. Jaká však použil slova, svědkyně opakovat nedokázala s vysvětlením, že už je to x let nazpátek. Sama si nevzpomene, co jí obžalovaný řekl k tomu, jak ho poškozená měla svádět. Podle svého tvrzení si ona z toho vlastně

Shodu s prvopisem potvrzuje: Nina Beranová

vůbec nic nepamatuje, stejně jako to, v kterém to bylo období. Svědkyně dokonce vypověděla, že už neví, jestli dceři nějak domlouvala, aby to vícekrát nedělala. Podle názoru nalézacího soudu tyto neurčité odpovědi svědkyně k podstatným událostem, které lze v životě každého člověka, zejména pak matky nezletilého dítěte považovat za výjimečné a zásadní, svědčí minimálně pro závěr nalézacího soudu o nevěrohodnosti části její výpovědi. Není vyloučeno, že svědkyně je do jisté míry intelektově limitovaná a současně i lhostejná k osudu a výchově své dcery. Je patrné, že svědkyně záměrně vypovídá ve prospěch obžalovaného. Je třeba mít na zřeteli, že svědkyně byla v minulosti na soužití s obžalovaným nepochybně ekonomicky motivována. Není vyloučeno, že i nadále k němu má osobní vztah. Stěžejní pak může být obava svědkyně z vlastního trestního stíhání proto, že takové trestné jednání obžalovaného v minulosti sama neoznámila policii. Ostatně v obdobném směru vypovídaly i svědkyně K., Š. nebo U., jak bude rozvedeno dále. Přesto však svědkyně M. K. uvedla některé skutečnosti, které nalézací soud považuje za důležité z hlediska následně užití právní kvalifikace. Svědkyně potvrdila, že žila s obžalovaným a se svojí dcerou ve společné domácnosti. Poškozená považovala obžalovaného za svého otce, takto jej oslovovala, i když věděla, že on není její biologický otec. Svědkyně s obžalovaným společně hospodařili a on měl v zásadě k poškozené vztah, jako k vlastní dceři, když se pokoušel ji vychovávat způsobem otce. V rozporu s tím však svědkyně dokonce potvrdila, že jednou dal obžalovaný poškozené facku, což bylo důvodem toho, že se i s poškozenou ze společné domácnosti odstěhovala. Vzápětí však upřesnila, že podstatnou roli sehrálo také nadměrné požívání alkoholu obžalovaným a jejich vzájemné konflikty. Důvodně se lze domnívat, že v této části je výpověď svědkyně minimálně nepřesná, ba dokonce i nevěrohodná, neboť tzv. pohlavek, který dal obžalovaný poškozené kvůli tomu, že třásla dveřmi od auta, zřejmě nebyl zásadním důvodem pro ukončení jejich partnerského vztahu (str. 21 protokolu o hlavním líčení). Svědkyně však potvrdila, že měla určité indicie o sexuálních praktikách obžalovaného vůči poškozené od M. D.. On jí sdělil, že viděl fotky nahé N., kterými se mu chlubil sám obžalovaný. Za podstatné a korespondující s výpovědí nezl. poškozené, považoval nalézací soud i vyjádření svědkyně M. K. o tom, že obžalovaný si doma pouštěl přes internet porno. Sama ale přesně neví, jestli to byly přímo pornofilmy. Svědkyně však výslovně uvedla, že přes internet si obžalovaný pouštěl porno a sám měl porno i v počítači. Neurčitě se vyjádřila k tomu, zda se poškozená na pornofilmy dívala s obžalovaným. Svědkyně totiž uvedla, že si to nevybavuje. Neví přesně, ale domnívá se, že to nebylo v její přítomnosti. Vzápětí však připustila, že neví, co se dělo, když sama nebyla doma. V závěrečné části své výpovědi, k dotazu obhájce (str. 25 protokolu o hlavním líčení) svědkyně popsala situaci, ke které se vyjádřila i sama poškozená. Svědkyně uvedla, že jednou si obžalovaný pouštěl pornofilmy, poškozená N. se probudila a on to nestačil vypnout. Obžalovaný jí tedy pornofilm ukázal, ale poškozená neměla zájem to sledovat. Obžalovaný měl pornofilmy na počítači. Poškozená tedy věděla, co to porno je, ale sledovat to nechtěla. Rovněž v této části svědkyně odpověděla neurčitě na otázku, jestli byla někdy svědkem toho, když poškozená s obžalovaným pornofilm sledovala. Takovou skutečnost sama nepopřela a pouze uvedla, že si to nevybavuje.

24. Svědkyně dále opakovaně uvedla, že o sexuálních praktikách obžalovaného a poškozené dozvěděla právě od své dcery, poškozené N.. I v této části svědkyně vypovídala, podle názoru soudu, účelově a alibisticky, když tvrdila, že si podrobnosti o těchto sexuálních praktikách vlastně nevybavuje, což zdůvodňovala tím, že život jde dál a ony se obě snažily tyto události potlačit. Od poškozené se však dozvěděla, že měla obžalovanému kouřit pánské přirození, on si ho měl o ni třit, ale vesměs se to všechno točilo kolem toho, že k vlastnímu sexuálnímu aktu nemělo dojít. Jak to bylo často, svědkyně neví, protože N. jí to přesně neřekla. Mělo k tomu docházet v XXXXX a prý proto, že obžalovaný poškozené vyhrožoval, že když mu něco řekne, bude sebrána své matce a skončí v dětském domově. O těchto výhrůžkách poškozená svědkyni řekla. Dále jí řekla, že obžalovaný se jí měl dotýkat, ona ho měla kouřit, ale jak to skutečně bylo, svědkyně neví. Poškozená jí dokonce řekla, že to dělala proto, že se obžalovaného bála a také se bála toho, že bude sebrána své matce. Jestli k těmto sexuálním praktikám došlo v XXXXX nebo v H., svědkyně vlastně neví.

V rámci své výpovědi se svědkyně vyjádřila také k oné události v kuchyni pod stolem, ke které vypovídala již sama poškozená. Svědkyně však tvrdila, že když přišla do kuchyně, viděla pouze poškozenou pod stolem a obžalovaného, jak sedí na židli. Sama si žádných sexuálních praktik nevšimla a ani jeden z nich jí nic o tom neřekl. K žádnému násilí v tu chvíli vůbec nedošlo. Svědkyně opět popřela, že by kdykoliv přistihla obžalovaného s poškozenou u nějakých intimností nebo sexuálních praktik. Vzápětí však připustila, že nejméně jedenkrát poškozená přišla k nim do postele ze svého pokoje a ležela mezi nimi. Svědkyně popřela, že by věděla, že mezi poškozenou a obžalovaným došlo k nějakým sexuálním praktikám. V závěru své výpovědi (str. 25 protokolu o hlavním líčení) svědkyně uvedla, že s poškozenou skutečně vedla rozhovor o ztrátě jejího panenství, a to poté, když se o událostech dozvěděla. V souladu se zvukovou nahrávkou i výpověďmi poškozené a dalších svědků, M. K. potvrdila, že když jí dcera řekla, že o panenství přišla s obžalovaným, ona sama jí skutečně na to odpověděla „s kým jiným“. Poškozená si tehdy jejich rozhovor nahrávala. Svědkyně má informace o tom, že nahrávku dostala k dispozici i policie. Přesto však sama tvrdila, že v inkriminované době, kdy k těmto událostem mělo dojít, o ničem nevěděla. Podle vyjádření svědkyně poškozená chodila k obžalovanému dobrovolně, také dobrovolně s ním jela do Německa při jeho služební cestě kamionem. Když se vrátila, byla napůl smutná, napůl nadšená. V té době sama o žádných sexuálních praktikách s obžalovaným svědkyni nic neřekla. Někdy poškozená jezdila k obžalovanému, když svědkyně sama byla v práci a neměl ji kdo hlídat. Svědkyně současně připustila, že někdy tam chtěla jet, ale někdy nechtěla.

25. Za podstatné z hlediska upřesnění skutkového děje i následně užití právní kvalifikace považuje soud skutečnosti, ke kterým se svědkyně vyjádřila v přípravném řízení. M. K. mj. uvedla, že když se jí dcera svěřovala o těchto sexuálních praktikách s obžalovaným, mj. jí sdělila, že se o ni měl obžalovaný tít pohlavním údem na posteli, a to o její pohlavní orgán. Údajně však svůj pohlavní úd neměl do jejího přirození zastrčit. Poškozená také řekla, že jednou jí to při tzv. tření zabořelo a potom měla být na posteli krev. Svědkyně však krev na posteli neviděla. Po přečtení této výpovědi z přípravného řízení, M. K. ještě potvrdila, že poprvé k těmto sexuálním praktikám mělo dojít skutečně v Hamburku.. Na své výpovědi z přípravného řízení setrvala s vysvětlením, že v mezidobí se snažila všechny události vytěsnit.
26. V závěru své výpovědi se svědkyně vyjádřila také k osobám dalších tří svědkyň, které byly vyslechnuty v přípravném řízení a jejichž výpovědi byly u hlavního líčení podle § 211 odst. 1 trestního řádu čteny. B. U. považuje M. K. spoustu let za svoji nejlepší kamarádku. Poškozená jí dokonce říká babičko, protože svědkyně se k ní takto chová. M. K. je kamarádkou svědkyně, protože její otec žije s matkou svědkyně, a proto se obě považují za tzv. sestry. M. K. zná dobře i obžalovaný, neboť ona byla v minulosti partnerkou M. D.. P. Š. je její známá, se kterou se spoustu let neseťkaly a zkontaktoval je vlastně až J. T..
27. **Svědkyně M. K.** v přípravném řízení (č. l. 262) uvedla, že s matkou poškozené se zná asi 13 let, neboť jejich rodiče spolu žijí. Obě dvě se tedy považují za „sestry“ a jsou si vzájemně blízké. Za podstatné považuje nalézací soud ovšem vyjádření svědkyně o tom, že sama osobně nic ze sexuálních praktik mezi obžalovaným a poškozenou neviděla a o celé události se dozvěděla až od J. T.. Obžalovaného viděla asi třikrát nebo čtyřikrát v životě, a to před několika lety. Když se o událostech dozvěděla, navštívila v květnu 2021 poškozenou v Krizovém centru v Brně. Podle názoru svědkyně je poškozená hodně ovlivnitelná. Svědkyně si proto nemyslí, že by jí obžalovaný znásilnil. Při návštěvě se poškozená chovala normálně, dokonce i k partnerovi svědkyně. Poškozená jí v Krizovém centru o těchto intimnostech s obžalovaným nic neřekla a ani si nepamatuje, jestli jí poškozená sdělila důvod svého umístění v Krizovém centru.

28. **Svědkyň P. Š.** rovněž potvrdila, že se o všech událostech dozvěděla od J. T. a jeho rodiny. Sama o tom nic bližšího neví, protože obžalovaného nezná a poškozenou neviděla celkem 7 let. Svědkyně se tedy vyjádřila pouze k návštěvě poškozené v Krizovém centru, kam za ní přijela se svým manželem, M. K., její dcerou a jejím přítelem. Také, podle názoru svědkyně, se zde poškozená chovala normálně, a proto nevěří, že došlo k událostem, které jí popsal především J. T..
29. **Svědkyň B.U.** v přípravném řízení (č. l. 401 a násl.) uvedla, že se o událostech dozvěděla o Vánocích roku 2020 od poškozené N.. Sama se však domnívá vzhledem ke skutečnostem, které v rámci své výpovědi uvedla, že všechno bylo z vůle N., protože ona ji považuje za komediánku. Poškozená jí říkala, že normálně vlezla mezi svoji matku a obžalovaného do postele. Když její matka spala, tak ona obžalovanému normálně kouřila přirození. Když se matka probudila, tak poškozená sama dělala, že se nic neděje. Z toho všeho svědkyně dovodila, že obžalovaný poškozenou neznásilnil. Poškozená totiž svědkyni pohlavní styk mezi ní a obžalovaným popřela. Podle názoru svědkyně poškozená nemá žádné zábrany a neuvědomuje si, že dělá něco špatně. Svědkyně je proto přesvědčená, že obžalovaný poškozenou neznásilnil. Poškozená jí ovšem potvrdila, že si ji obžalovaný fotil nahou. Svědkyně si není jistá, jestli nějakou svoji nahou fotku neposílala obžalovanému sama poškozená. Svědkyně se tedy domnívá, že všechno bylo ze strany poškozené dobrovolné. Až dodatečně jí to začalo vadit, protože obžalovaný ukazoval fotky nějakému M., o čemž se svědkyně dozvěděla od matky poškozené. Také tato svědkyně se vyjadřovala obecně k osobě poškozené, její matky, výchovnému a rodinnému prostředí, v němž poškozená vyrůstala. V závěru uvedla, že si myslí, že obžalovaný na tom nenese tolik viny, že na tom nese vinu poškozená. Vina obžalovaného je jenom v tom, že se toho dopustil, že je dospělý a měl se ovládat.
30. Vedle shora citovaných důkazů, tj. výpovědi obviněného, poškozené i svědeckých výpovědí, neměl nalézací soud k dispozici žádné další důkazy, jak bývá ostatně u trestných činů obdobného charakteru obvyklé. Přesto však považuje za podstatné dva nepřímé důkazy, a to **listinné důkazy o pracovní neschopnosti obžalovaného**, které byly podstatné pro ustálení skutkového děje v otázce časových údajů, týkajících se trestného jednání obžalovaného a dále **zvukovou nahrávku o telefonátu obžalovaného se svědkem J.T.** v přítomnosti dalších svědkyň. Nalézací soud si je vědom toho, že zvuková nahrávka o telefonickém dialogu obžalovaného a svědka nemůže nahrazovat jejich procesně řádné výpovědi z přípravného řízení nebo u hlavního líčení, přesto však považoval za nezbytné tento důkaz u hlavního líčení provést. Skutečnosti zjištěné z této zvukové nahrávky skýtaly nalézacímu soudu podklad při hodnocení, jak výpovědi obžalovaného, tak dalších rozhodujících svědeckých výpovědí (poškozené, její matky, J. a D. T., resp. J. B.). Z obsahu tohoto dialogu, uskutečněného telefonicky mezi obžalovaným a svědkem J. T., který si dialog nahrával a nahrávku poskytl orgánům činným v trestním řízení (viz **CD** č. l. 61 a **přepis nahrávky** č. l. 62-63), je totiž zcela zřejmá reakce obžalovaného poté, co skutečnosti, týkající se jeho trestného jednání, vyšly v rodině T. najevo, a to právě díky vyjádření poškozené. Svědek J. T. v přítomnosti své partnerky J. B., ale i samotné poškozené a její matky, tj. svědkyně M. K., telefonicky žádal obžalovaného o vysvětlení, proč se takového jednání dopustil. Obžalovaný T.CH. se v tomto telefonickém rozhoru několikrát, byť nepřímo a nikoliv detailně k sexuálnímu zneužívání nezl. poškozené N. K. doznal. Již v samotném počátku sice připustil na dotaz svědka, že to nebylo každý den, ale současně potvrdil, že k tomu došlo. Obžalovaný nedokázal vysvětlit, opět na dotaz svědka, proč to udělal a sdělil, ostatně opakovaně v rámci tohoto dialogu, že neví, proč to udělal, asi mu „hráblo“. Na dotaz J. T., zda zneužíval to dítě, obžalovaný odpověděl, „stalo se to, ano“. I na další otázku, zda dítě zneužíval nebo ne, odpověděl, že ano. Současně potvrdil, že mu poškozená neudělala vůbec nic, což dokonce sám opakoval. V reakci zřejmě na předchozí část jejich dialogu, J. T. zásadně zpochybnil vyjádření obžalovaného o tom, že mu poškozená dávala nějaké náznaky s tím, že je to desetileté dítě. V tom okamžiku do jejich dialogu zasáhla matka poškozené, která obžalovanému připomněla, že jí vždycky říkal, že ji odmítnul. J. T. opakovaně vyzval obžalovaného, aby mu vysvětlil, proč to té holce dělal a obžalovaný znovu odpověděl, že neví, prostě mu

přeskočilo. K dalšímu dotazu J. T. obžalovaný sice popřel, že to nebyly tři roky, avšak časové údaje, jak soud rozvede dále, byly prokázány jinými důkazy. Matka poškozené, svědkyně M. K., znovu obžalovanému připomněla, že jí vždycky říkal, že se holka o to pokusila, ale k ničemu mezi nimi nedošlo. Na to sama poškozená do rozhovoru zasáhla a obžalovaného vyzvala, aby nelhal. Další část tohoto telefonátu, zřejmě pod vlivem emocí všech zúčastněných, nebyla dostatečně na zvukové nahrávce zachycena, a proto i písemný přepis tohoto dialogu obsahuje pouze jeho fragmenty.

31. Stran časových údajů, týkajících se zejména počátku trestného jednání obžalovaného, vyšel nalézací soud především z listinného důkazu, který předložil samotný obžalovaný, tj. z **dokladu o pracovní neschopnosti** (č. l. 490). Nejen obžalovaný, ale ostatně i poškozená a její matka v rámci svých výpovědí zmínili, že trestné jednání započalo přibližně v době, když byl obžalovaný v pracovní neschopnosti kvůli úrazu a měl nohu v sádře. Tímto listinným důkazem bylo prokázáno, že v pracovní neschopnosti byl obžalovaný od 1. 11. 2017. Obžalovaný sice sám uvedl, po provedení tohoto důkazu (č. l. 527), že doklad není úplně přesný, že se to začalo dít v září 2017, avšak nalézací soud hodnotil také tyto dva stěžejní důkazy v souladu s procesní zásadou in dubio pro reo, tedy v případě pochybností ve prospěch obžalovaného. Počátek trestného jednání obžalovaného proto byl ve výroku rozsudku stanoven na období „nejméně od listopadu 2017“, nikoliv od samého počátku roku 2017, jak bylo uvedeno v obžalobě. Přesto si však nalézací soud dovoluje podotknout, že z důkazů provedených u hlavního líčení, které jsou hodnoceny v následujících pasážích, je zcela zřejmé, že se obžalovaný trestného jednání dopouštěl dlouhodobě a opakovaně. Případná časová disproporce několika týdnů či maximálně dvou až tří měsíců, by nebyla rozhodující pro závěry o rozsahu trestní odpovědnosti obžalovaného, který se prokazatelně trestného jednání dopouštěl do srpna 2020, tj. v horizontu téměř tří let.

B. Hodnocení důkazů

32. Na základě shora provedeného dokazování dospěl nalézací soud k závěru, že obžaloba byla na T. CH. podána zcela oprávněně. Pokud došlo ve výroku rozsudku k částečné změně popisu skutkového děje v porovnání s obžalobou, nemá tato okolnost žádný vliv na rozsah trestní odpovědnosti ve prospěch obžalovaného. Nalézací soud pouze upřesnil popis skutkového děje v rozhodujících částech, a to s odkazem na důkazy provedené u hlavního líčení, jimiž byly tyto relevantní skutečnosti prokázány. Tím nalézací soud míní především změnu časových údajů, kdy počátek trestného jednání, jak je shora uvedeno, datoval do období nikoliv od počátku roku 2017, ale na období „nejméně od listopadu 2017“. Konec skutkového děje pak ve shodě s obžalobou byl stanoven na období srpna 2020. V části týkající se vlastního trestného jednání obžalovaného vůči nezl. poškozené nalézací soud také nejen konkretizoval jeho trestné jednání s odkazem na důkazy provedené u hlavního líčení, ale zahrnul také do popisu skutku změnu týkající se pohlavního styku vykonaného souloží. V obžalobě je toto trestné jednání obžalovaného formulováno tak, že se obžalovaný „pokusil zasunout svůj pohlavní úd do pochvy poškozené“. Nalézací soud na základě výpovědi poškozené, její matky, tj. svědkyně M. K., jakož i s odkazem na lékařskou zprávu upřesnil jednání obžalovaného tak, že „nejméně v jednom případě zasunul svůj pohlavní úd do pochvy poškozené“. Tomu ostatně odpovídala i právní kvalifikace užitá v obžalobě (mj. § 185 odst. 1 alinea první, odst. 2 písm. a) trestního zákoníku), a to nikoliv ve stádiu pokusu. Dílčí úpravy popisu skutku provedl proto, aby skutek důsledně odrážel znaky následně užitě právní kvalifikace, tj. příslušné skutkové podstaty.
33. Souhrnně lze konstatovat, že důkazy shromážděné v přípravném řízení a provedené u hlavního líčení považoval soud za zcela dostatečné proto, aby mohl ustálit skutkový děj do podoby uvedené ve výroku tohoto rozsudku, tj. do podoby, která mu umožnila učinit výrok o vině obžalovaného bez rozumných a důvodných pochybností, jak vyžaduje zákon. Ostatně v závěru dokazování u hlavního líčení dne 27. 6. 2022 procesní strany, tj. státní zástupce, zmocněnkyně poškozené,

obžalovaný nebo jeho obhájce žádné další relevantní důkazní návrhy neučinily. Pokud se obhájce obžalovaného domáhal přečtení celého usnesení o odložení trestní věci (č. l. 71-74), nalézací soud jeho důkazní návrh neakceptoval, neboť tento listinných důkaz byl přečten v podstatné, tj. výrokové části u předchozího hlavního líčení postupem podle § 213 odst. 1 trestního řádu (viz str. 4 protokolu o hlavním líčení z 27. 6. 2022).

34. V průběhu hlavního líčení neshledal soud u žádného z provedených důkazů takové závažné, zejména procesní nedostatky, které by znamenaly nemožnost zařadit tento důkaz do řetězce důkazů prokazujících vinu obžalovaného. Rovněž z hlediska obsahového, tj. věrohodnosti provedených důkazů, zejména pak svědeckých výpovědí, lze souhrnně konstatovat, že nebyl u hlavního líčení proveden žádný takový důkaz, který by musel nalézací soud odmítnout, jako důkaz absolutně nevěrohodný, byť je pochopitelně nutné připustit, že jednotlivé svědecké výpovědi měly různou důkazní hodnotu. Celkově nalézací soud konstatoval, že důkazy byly opatřeny procesně řádným způsobem a takto byly provedeny i u hlavního líčení. Věrohodnost řádných důkazů, zejména svědeckých výpovědí a ostatně i znaleckých posudků, které budou konstatovány v dalších příslušných pasážích odůvodnění tohoto rozsudku, event. potřebných listinných důkazů, nebyla zásadně zpochybněna. Pokud jednotlivé svědecké výpovědi, zejména výpovědi M. K., svědkyně K., Š. nebo U., nepřinesly očekávanou důkazní hodnotu, mohlo to být ovlivněno nejen časovým faktorem, na který poukazovala zejména svědkyně K., ale podle názoru nalézacího soudu i zainteresovaností jednotlivých svědkyň na skutkových okolnostech případu. Tím nalézací soud míní zejména snahu případně vyvinut svědkyni M. K. z event. trestního stíhání s vědomím všech čtyř svědkyň (K., K., Š. a U.) o tom, že nezl. N. M. K. není pro svůj věk trestně odpovědná. Ostatně v tomto směru byla vedena i obhajoba obžalovaného, jakož i jeho obhájce. Nalézací soud však, jak bude rozvedeno dále, jejich argumenty o např. vyprovokování sexuálně motivovaného jednání samotnou poškozenou (pozn. soudu v počátku trestního jednání dítě ve věku 9-10 let), včetně jakéhosi násilí z její strany vůči obžalovanému, kdy na něj skočila, obnažovala jej apod., považoval za argumenty zcela irelevantní a nevěrohodné. Zásadními důkazy, kterým nalézací věnoval zvýšenou pozornost při jejich hodnocení, byly pochopitelně výpovědi obžalovaného a poškozené, které jsou detailně rozebrány shora. Nalézací soud stručně rekapituluje, že obžalovaný T.CH. trestné jednání doznal pouze v minimálním rozsahu, což mu nelze klást k tíži. Je zákonným právem obžalovaného ve věci buď vůbec nevypovídat nebo se hájit způsobem, který sám uzná za vhodný, a to včetně výpovědi zcela nevěrohodné. Současně není ani zákonnou povinností obžalovaného prokazovat svoji nevinu. Naopak je povinností orgánů činných v trestním řízení prokázat vinu obžalovaného „bez rozumných pochybností“, tedy tak jak vyžaduje zákon pro vyslovení výroku o vině. V opačném případě, není-li po provedeném a vyčerpávajícím dokazování vina obžalovaného bez rozumných pochybností prokázána, je soud povinen rozhodnout v souladu s procesní zásadou „in dubio pro reo“, tedy v případě pochybností ve prospěch obžalovaného. Ostatně již každý jednotlivý důkaz je soud povinen hodnotit v souladu s touto zásadou a považovat za prokázané jen ty skutečnosti, které zákonnému hodnocení odpovídají.
35. Na úvod hodnocení provedených důkazů se nalézací soud pochopitelně zabýval výpovědi samotného obžalovaného T. CH., který, jak je shora uvedeno, trestnou činnost doznal pouze v minimálním rozsahu. Jeho výpověď však, podle názoru nalézacího soudu, je nevěrohodná a nelogická zejména v tom, kdy za iniciátora svých sexuálních kontaktů s poškozenou označuje samotnou poškozenou. V této souvislosti je třeba zdůraznit, že se na samém počátku skutkového děje jednalo o dívku ve věku 10 let, která žila s obžalovaným ve společné domácnosti. Se svojí matkou byly na jeho výdělků do jisté míry závislé. Jak potvrdila samotná poškozená, ostatně její matka i obžalovaný, poškozená měla původně k obžalovanému velmi dobrý vztah, považovala jej za svého otce a dokonce jej takto i oslovovala. Znaleckým zkoumáním duševního stavu poškozené, čímž nalézací soud míní její psychiatrické vyšetření, nebylo ani v náznaku prokázáno, že by poškozená trpěla duševním onemocněním, které by hypoteticky u ní znamenalo předčasnou sexuální zralost. Nalézací soud proto nepovažoval za věrohodné vyjádření obžalovaného

spočívající v tom, že všechno od samého počátku, ale i v průběhu skutkového děje, byla vždy iniciativa nezl. poškozené. Navíc nelze přehlédnout, že v tomto věku byla výrazná disproporce mezi fyzickou konstitucí poškozené i obžalovaného, jako dospělého muže a desetileté, poměrně křehké, dívky. Ostatně i J. T. nebo J. B., k nimž v závěru skutkového děje poškozená do rodiny docházela, se vyjádřili k její velmi křehké tělesné konstituci. Tvrzení obžalovaného, že jej např. poškozená povalila a domáhala se toho, aby jí tzv. vylízal, nalézací soud považoval za tvrzení zcela nevěrohodné a účelové. Stejně tak považoval nalézací soud za nevěrohodné a účelové tvrzení obžalovaného o tom, že jej poškozená začala vydírat tím, že to řekne své matce. Ostatně nejen výpovědi poškozené a její matky svědkyně M. K., ale i zvukovou nahrávkou o telefonátu obžalovaného s J. T. bylo prokázáno, že obžalovaný sexuální kontakty s poškozenou měl opakovaně. Pokud by se sám skutečně zachoval, byť za hypotetického předpokladu zcela nevhodného chování této desetileté dívky, tj. sexuálně motivovaného chování, jako dospělý, zralý a zodpovědný muž, pak by ji musel kategoricky odmítnout. Jestliže se obžalovaný stavěl dlouhodobě do role náhradního otce poškozené a podílel se na její výchově, pak v takovém případě, při prvotních nevhodných signálech sexuálně motivovaného jednání poškozené, s ohledem na její věk, by to měl být právě on, kdo by o těchto skutečnostech informoval matku poškozené, tj. svědkyni M. K.. Nejen na počátku, ale i v průběhu celého skutkového děje, obžalovaný takové informace M. K. nesdělil a dokonce, jak bylo prokázáno její výpovědi i výpovědi poškozené a ostatně i zmíněným telefonátem, obžalovaný vždy trestné jednání popřel. Rovněž za zcela nevěrohodnou lze považovat obhajobu obžalovaného o tom, že to byla sama poškozená, která mu vyndala z trenýrek jeho přirození, začala mu pohlavní úd honit a poté kouřit. Pokud by obžalovaný nechtěl, aby se poškozená takto chovala, byť hypoteticky z vlastní iniciativy, nepochybně by takové její jednání zarazil, a to zejména za situace, kdy jak sám zcela účelově tvrdil, že mu to bylo nepříjemné. Naopak, jak potvrdila opakovaně nezl. poškozená, při sexuálních kontaktech u něj došlo k úplnému sexuálnímu uspokojení, tj. až do výronu semene. Obžalovaný se zcela účelově stavěl do role submisivní osoby, která se nechala, jako dospělý člověk, vydírat od desetiletého dítěte. To zcela kontrastuje s jeho vlastním tvrzením, korespondujícím s tvrzením poškozené i svědkyně M. K. o tom, že byl schopen v rodině se chovat násilnicky. Fyzicky napadal M. K. i poškozenou. Rovněž s obhajobou obžalovaného o tom, že se ničeho nedopouštěl, nic nechtěl nebo mu to bylo nepříjemné, zcela kontrastuje jeho chování, kdy se svědkovi M. D. chlubil sexuálními kontakty s poškozenou. To ostatně připustil i v telefonickém rozhovoru a M. D. dokonce ukazoval fotografie obnažené poškozené. Ze všech těchto důvodů nalézací soud odmítl obhajobu obžalovaného, jako obhajobu zcela účelovou, vedenou snahou zcela bagatelizovat svoje vlastní mimořádně závažné trestné jednání. Takovou obhajobu považoval soud za obhajobu vedenou se záměrem vyhnout se vlastní trestní odpovědnosti, navíc nepodepřenou ani v náznaku jinými objektivními důkazy.

36. Naproti tomu věnoval soud mimořádnou pozornost hodnocení svědecké výpovědi svědkyně nezl. poškozené N. M. K. Tato výpověď byla zásadním a jediným přímým důkazem, který trestné jednání obžalovaného prokazoval. Ostatně u trestných činů tohoto charakteru bývá obvyklé, že proti sobě stojí tvrzení pachatele a oběti. V tomto konkrétním případě však výpověď nezl. poškozené nebyla důkazem osamoceným, neboť korespondovala s dalšími nepřímými důkazy, tj. zejména svědeckými výpověďmi svědků D. T., J. T., J. B. a ostatně i s výpovědi svědkyně M. K., její matky, a s výpovědi svědka M. D.. Všechny tyto svědecké výpovědi, byť se jedná o důkazy nepřímé, neboť tito svědkové nebyli bezprostředně trestnému jednání obžalovaného přítomni, však i v detailech s výpovědi nezl. poškozené korespondují. Poškozená nebyla vyslechnuta u hlavního líčení, neboť je nadále svědkyní nezletilou, která má postavení zvláště zranitelné oběti. Vzhledem k tomu, že tento důkaz byl opatřen procesně řádným způsobem v přípravném řízení, využil nalézací soud všech zákonných a procesních nástrojů k tomu, aby poškozenou, jako zvláště zranitelnou oběť, šetřil a neprohluboval její psychické trauma tím, že by ji znovu u hlavního líčení vyslyšel. Nalézací soud velmi důsledně hodnotil výpověď nezl. poškozené, která byla učiněna

procesně řádným způsobem v přípravném řízení. U hlavního líčení soud tento důkaz provedl postupem podle § 100 odst. 2 trestního řádu, tj. tím, že její výpověď přečetl. Nad rámec tohoto procesního postupu provedl soud u hlavního líčení dne 27. 6. 2022 také videozáznam o výslechu nezl. poškozené v přípravném řízení. V souvislosti s dvojnásobným provedením téhož důkazu je třeba konstatovat, že videozáznam včetně zvukové nahrávky nebyl zajištěn v odpovídající technické kvalitě, aby soud mohl zaznamenat v jednacím síni, tj. v průběhu hlavního líčení bezprostředně a nezpochybnitelně veškeré údaje, které sama poškozená uváděla. Právě proto, aby soud předešel pochybnostem při citaci jejího vyjádření, přečetl výpověď nezl. poškozené z přípravného řízení. Samotný videozáznam, byť zvuková nahrávka není technicky v jednacím síni uspokojivě proveditelná, však měl pro nalézací soud podstatný význam při závěrech o věrohodnosti výpovědi nezl. poškozené. Byla to totiž také neverbální komunikace poškozené v průběhu výslechu, která umožnila nalézacímu soudu a ostatně i všem přítomným u hlavního líčení, vytvořit si představu o charakteru její výpovědi a ostatně i o následku trestného jednání samotného obžalovaného. Na první pohled bylo patrné, že poškozená má křehkou dívčí tělesnou konstituci, odpovídající maximálně jejímu věku. Rozhodně už pouhým pohledem na poškozenou i obžalovaného lze vyloučit jeho obhajobu o tom, že jej snad poškozená k něčemu násilím přiměla. Z vlastního chování poškozené v průběhu výslechu byla patrna její nervozita, kdy bylo zřejmé, že si hraje s rukama, s rouškou, kterou v té době měla k dispozici, klopile oči, když se jí policejní komisařka ptala na skutečnosti, které jí pochopitelně nebyly příjemné. Poškozená po dobu výslechu nervózně poposedávala, byla schoulená. To svědčí od samého počátku o tom, že popis trestného jednání obžalovaného vůči ní, byl pro ni psychicky velmi náročný. Přesto však nalézací soud považuje za nezbytné zdůraznit, že poškozená na otázky policejní komisařky odpovídala bezprostředně a přímo, nikoliv vyhýbavě. Otázky byly svědkyni kladeny zcela v souladu s procesními předpisy, tj. přiměřeně jejímu věku, projednávané věci. Ani v náznaku se nejednalo o otázky sugestivní, nebo kapciózní. S určitým časovým odstupem od počátku výslechu byl na poškozené patrný zvyšující se stres, kdy si mnula ruce, dlaně, někdy odpovídala s částečnou latencí, ale přesto však její odpovědi byly vždy jednoznačné. Nervozita byla patrna i z její neverbální komunikace, kdy si např. opakovaně hladila celé paže, při zátežových otázkách si dávala hlavu do dlaní nebo si podpírala bradu. Bez výhrad však byla poškozená schopna policejní komisařce ukázat zcela názorně, jak jí obžalovaný opakovaně zatlačil hlavu do svého rozkroku, když ji chytil vzadu za krk, za temeno hlavy. Bylo to proto, aby jí přinutil k sexuálním praktikám, zejména k sání svého pohlavního údu, což ona sama odmítala, jak ostatně ve své výpovědi potvrdila. V průběhu výslechu, po počátečním stresu, se poškozená postupně tzv. uvolňovala, o čemž svědčí i to, že se rozpovídala a popisovala skutkové události v delších větách. Poškozená byla rovněž schopna rukama názorně ukázat, jak došlo k událostem např. ve vaně, kdy seděla čelem k obžalovanému, popsala kontakt jejich pohlavních orgánů. Z její výpovědi je bez jakýchkoliv pochybností zřejmé vyjádření o tom, že se tomuto jednání nepodrobila dobrovolně. Sama potvrdila, že obžalovaný jí vyhrožoval, že se postará o to, aby jí vzali její matce. Ze zvukové nahrávky je rovněž patrné vyjádření poškozené, které je zaznamenáno i v protokole, že takového jednání se vůči ní obžalovaný dopouštěl opakovaně. Opakovaně také vyvrcholil na její tělo. Poškozená sama vysvětlila, že ví, co to znamená, když muž tzv. vyvrcholí, několikrát dokonce použila termín tzv. „udělal se“. Podstatné rozrušení poškozené bylo patrné i v situaci, kdy popisovala události v kamionu, protože si začala třít oči pod brýlemi, mnula si obličej, znovu si hladila paže oběma rukama. Z výrazu v obličejí bylo zřejmé, že se pořád stydí, když také klopile hlavu. Při popisu této události si znovu pomáhala rukama a vysvětlovala, jak jí obžalovaný v kamionu nejdříve pouštěl porno, na které se musela dívat, i když nechtěla. Při popisu těchto událostí dokonce poškozená vstala, ukazovala rukama, jak jí obžalovaný shodil na postel v kamionu, vzal její hlavu a znovu ji nutil k sexuálním praktikám. Později na ní ležel a začal se pohybovat a nakonec zasouval pohlavní úd do jejího zadku. Při popisu těchto velmi traumatizujících momentů byla poškozená opakovaně rozrušena, což je patrné i z toho, když popisovala, jak obžalovanému říkala, že jí sexuální styky bolí. On však na to nereagoval. Poškozená si znovu hladila ruce, komunikovala i pomocí těchto rukou, zejména když popisovala, jak jí

obžalovaný ukazoval pornofilm v televizi. Sama si přitom nervozitou pohrávala se svými vlasy. Výslovně však, přes tyto traumatizující události, uvedla, že obžalovaný vzal její ruku, dal si ji na své přirození (označovala ho často jako pindíka) a nutil jí, aby svou rukou na jeho přirození pohybovala. Také v průběhu popisu těchto traumatických vzpomínek byla poškozená pořád schoulená. Je tedy zjevné, že byla velmi vystresovaná a celý výslech pro ni byl psychicky náročný. Nade vši pochybnost je z videonahrávky zřejmé rovněž vyjádření poškozené o tom, že jí obžalovaný vyhrožoval, že když bude informovat matku, on sám zařídí, aby ji sebrali matce. Když poškozená později o událostech matce sama řekla, ona jí nevěřila. Také v této fázi je patrné, že poškozená byla při výslechu velmi vystresovaná a potvrdila, že obžalovaný to matce řekl už před ní, ale v zásadě jinak, takže ona potom doma dostala. Z neverbální komunikace, při popisu těchto skutkových událostí, lze dovodit, že poškozená byla opět vystresovaná, poposedávala na sedačce, byla schoulená, hrála si znovu s vlasy. Na videozáznamu je dokonce zachycen dílčí okamžik, kdy poškozená zůstala ve výslechové místnosti sama a policejní komisařka z místnosti odešla. Za této situace si poškozená vzala plyšovou hračku ze skříňe, kterou objímala ve své náruči, hladila ji a přitom plyšovou hračku tiskla k sobě. Takto se chovala po delším časovém intervalu, kdy si sedla na sedačku, ale plyšovou hračku znovu hladila, objímala. V okamžiku, když zaslechla, že se policejní komisařka vrací, rychle hračku vrátila na policičku. Při následné části výpovědi poškozená opakovaně popisovala, jak obžalovaného odmítala tím, že ho odstrkovala, což opět ukazovala svými rukama. Posléze znovu v důsledku stresové situace vzala do své náruči plyšovou hračku z policičky a znovu ji hladila. Ze zvukové nahrávky i videozáznamu je patrné jednoznačné vyjádření poškozené o tom, že obžalovaného dokonce kousla do jeho pohlavního údu, protože mu jej nechtěla sát. Obžalovaný se k ní potom choval ještě horším způsobem. Poškozená, jak je zachyceno i v písemném přepisu její výpovědi, se obžalovaného bála, což vysvětlila tím, že ji někdy bil a bil také její matku. V závěru své výpovědi se poškozená vyjádřila i k událostem v kuchyni pod stolem, které jsou ostatně dílem prokazovány i výpovědí obžalovaného a svědkyně M. K.. Když po tomto vyjádření poškozené policejní komisařka z výslechové místnosti odešla, poškozená opět, zřejmě na podporu své psychicky vypjaté situace, vzala plyšovou hračku znovu do náruči, sklonila hlavu a plyšovou hračku hladila. V následující části poškozená popisovala, jak dostala facku od obžalovaného. Později měla znovu sklopenou hlavu a následně, když vypovídala, znovu se dívala na plyšáka, jako by jej považovala za svoji psychickou oporu. Podle jejího vyjádření, které je zachyceno v protokole, poškozená uvedla, že obžalovaný se při sexuálních kontaktech opakovaně sexuálně uspokojil. Přesto, že jí při sexu výslovně nebil, choval se k ní násilně tím, že ji tiskl prso nebo ruku.

37. Z písemného přepisu protokolu o výpovědi poškozené a z vlastního videozáznamu je tedy zcela zřejmé, že poškozená i přes mimořádně vypjatou psychickou situaci, kdy se k těmto dlouhodobě traumatizujícím událostem musela vracet, vypovídala konkrétně, jasně a věcně. Její výpověď nemá nejmenší nedostatky z hlediska logiky, z hlediska věcnosti. Nálezací soud tuto výpověď považoval za důkaz přímý a věrohodný. Při hodnocení tohoto důkazu je třeba mít na zřeteli, že v době výslechu byla poškozená i nadále dítětem, které čelilo několik let sexuálním útokům ze strany osoby blízké. Jednalo se o traumatizující prožitky, na které poškozená logicky nebyla fyzicky a psychicky připravená a dlouhodobě je snášela. Ostatně o míře jejího traumatu svědčí její vyjádření o tom, že se někdy doslova modlila, aby to všechno skončilo.
38. V souvislosti s výpovědí nezl. poškozené N. M. K. je třeba podotknout, že v přípravném řízení byl zpracován **znalecký posudek**, který se týkal jejího duševního stavu. **Soudní znalkyně MUDr. Eva Čermáková**, vyslechnutá 20. 4. 2022 u hlavního líčení se vyjadřovala především k následku trestného jednání obžalovaného na duševním stavu poškozené, přesto však závěry znaleckého zkoumání jsou jedním z dílčích podkladů pro vyvrácení obhajoby obžalovaného. Soudní znalkyně totiž u hlavního líčení potvrdila, že poškozená nebyla hypersexuální, nevyhledávala sexuální témata a rozhodně neobtěžovala muže sexuálními návrhy. Soudní znalkyně také vysvětlila, že sexuální zneužívání je jeden z termínů uvedených v mezinárodní klasifikaci nemocí. Jde o situaci, kdy dítě je vystaveno sexuálním útokům a současně musí jít o dítě do 15 let. Spadají sem všechny, ať už

dobrovolné nebo nedobrovolné aktivity, tj. bez ohledu na případný souhlas dítěte. Zneužíváno totiž může být dítě i se svým souhlasem, ovšem tento souhlas není racionální, neboť jde většinou o nějakou závislost na pachateli, kterému chce oběť vyhovět. K otázce duševního stavu poškozené byl v přípravném řízení zpracován také znalecký posudek soudní znalkyní PhDr. Blankou Špiškovou, která vyšetřovala poškozenou, jako znalkyně z oboru zdravotnictví, odvětví psychologie (č. l. 210-215). Soudní znalkyně nemohla být pro svůj mimořádně závažný zdravotní stav u hlavního líčení vyslechnuta, kdy navíc bylo rozhodnuto o pozastavení její znalecké činnosti (č. l. 444-445). Tento znalecký posudek nemohl být u hlavního líčení proveden ani přečtením podle § 211 odst. 5 trestního řádu, neboť obžalovaný k tomu nedal souhlas. Nalézací soud se pochopitelně při předběžném studiu spisu se znaleckým posudkem seznámil a dospěl k závěru, že ve věci lze rozhodnout i bez výsledků psychologického vyšetření poškozené. Zpracování nového znaleckého posudku z oboru psychologie by přineslo jednak neodůvodněné průtahy v řízení, ale především by bylo pro poškozenou další traumatizující událostí. Poškozená je ve zcela jiné psychické kondici, a to vzhledem ke svému dospívání a pochopitelně s i vzhledem k výraznému časovému odstupu. Je třeba mít na zřeteli, že nezl. poškozená N. M. K. má postavení zvláště zranitelné oběti ve smyslu ustanovení § 20 odst. 3 zákona č. 45/2013 Sb. a soud je povinen postupovat tak, aby maximálně šetřil její duševní stav. Absenci závěrů psychologického vyšetření lze zcela spolehlivě nahradit dalšími důkazy, které byly u hlavního líčení provedeny. Tím nalézací soud míní nejen výpovědi rozhodujících svědků (B., J. T., D. T., M. K.), ale i listinné důkazy, ať už zprávy z krizového centra nebo zprávy ze škol, které poškozená navštěvovala a především vlastní videozáznam o průběhu výslechu nezl. poškozené. Byl to právě tento důkaz, který, jak je shora uvedeno, umožnil nalézacímu soudu objektivně vytvořit si představu o průběhu výslechu a zejména duševním stavu nezl. poškozené. Aniž by nalézací soud si osoboval právo nahrazovat znalkyni – psychologku, sám konstatuje, že neshledal na vyjádření poškozené i jejím chování v průběhu výslechu ani v náznaku žádné skutečnosti, které by svědčily o její poruše vnímání, poruše zapamatování si nebo poruše reprodukování rozhodných skutečností. Podle názoru nalézacího soudu je výpověď poškozené dobře strukturovaná, objektivní, věcná, jak ostatně nalézací soud uvedl shora. Její vyjadřovací schopnosti jsou minimálně průměrné, zcela přiměřené jejímu věku a intelektu. Je proto zcela nedůvodné vystavovat poškozenou dalšímu znaleckému. S přihlédnutím ke všem shora detailně rozebraným skutečnostem nalézací soud uzavřel, že výpověď nezl. poškozené N. M. K. je důkazem opatřeným a provedeným procesně řádným způsobem, není třeba jej opakovat a není třeba poškozenou opětovně vyšetřit znalkyní psychologkou. Nalézací soud tento důkaz hodnotí jako výpověď věcnou, logickou, obsahově dobře strukturovanou. Opakovaně je třeba zdůraznit, že poškozená ani v nejmenším nezaváhala při popisu jednání obžalovaného vůči ní ani při popisu svých, např. odmítavých, slovních nebo fyzických reakcí. V průběhu poměrně dlouhého výslechu v přípravném řízení se poškozená k jednotlivým částem skutkového děje vyjadřovala dokonce opakovaně, jak v rámci své výpovědi, tak zejména při odpovědích na otázky vyslychající. Vždy tyto rozhodné skutečnosti popisovala shodně a podle názoru soudu věrohodně. Poškozená se vyjadřovala způsobem odpovídajícím jejímu věku a životním, resp. sexuálnímu zkušenostem. Je zcela zjevné, že se na samém počátku událostí dostala do velmi obtížné životní situace, kdy bez jakékoliv přípravy, nečekaně, jako desetileté dítě, se stala objektem sexuálně motivovaného jednání, a to dokonce ze strany obžalovaného, kterého považovala za osobu blízkou, tj. za svého nevlastního otce. Ani nejmenším nelze přisvědčit obžalovanému, že by poškozená sama tyto sexuální praktiky chtěla. Tento závěr soudu má oporu nejen v jejím vyjádření, ale ostatně i v závěrech soudní znalkyně MUDr. Čermákové, která takové úvahy, event. psychiatrickou diagnózu vyloučila. Z dalších, zejména pak listinných důkazů, bylo zjištěno, že poškozená rozhodně nevyrostala v optimálním rodinném prostředí, protože se svojí matkou často měnila bydliště, dokonce po nějakou dobu žily v azylovém domě. Poškozená sama má otce závislého na alkoholu a jejich socioekonomická situace rozhodně nebyla ani průměrná. Zcela logicky, jako desetileté dítě, na samém počátku nevěděla, jak se jednání obžalovaného brátní. Rozhodně lze považovat za věrohodné její tvrzení o tom, že se bála obžalovaného, který

v minulosti fyzicky napadl i její matku, občas doma rozbíjel nějaké věci, fyzicky napadl i samotnou poškozenou. Když jí vyhrožoval, že zařídí, aby jí sebrali matce, poškozená se mu dlouhodobě v jeho sexuálních požadavcích podvolovala. Nelze přehlédnout ani to, že matka byla pro poškozenou jedinou skutečně blízkou osobu, a proto poškozená velmi těžce nesla i to, že jí matka nevěřila a naopak věřila obžalovanému, který tvrdil, že všechno vyprovokovala poškozená. Nad rámec toho musí nalézací soud zdůraznit k hodnocení výpovědi poškozené, že je neustále mít na zřeteli, že se jednalo o nezletilé dítě, které za sebou mělo dlouhodobě traumatizující sexuální motivované zážitky. I pro dospělou ženu je vždy velmi obtížné před cizími lidmi, tj. soudními znalkyněmi i policejní komisařkou, se vyjadřovat k takovýmto intimním záležitostem. O to obtížnější je to vždy pro nezletilé dítě a navíc i za situace, kdy se sexuálně motivovaného jednání dopustila osoba blízká. Pro závěry nalézacího soudu o věrohodnosti výpovědi poškozené, kromě těchto základních hodnotících kritérií, ostatně svědčí i následná situace, která v jejím okolí nastala. Jedná se o poměrně typický problém s chováním nezletilých obětí sexuálně motivovaných trestných činů. Jde o situace, kdy jim jejich nejbližší osoby, v tomto případě matka, nevěří. V důsledku toho dochází ke zhoršení jejich vzájemných vztahů, které mnohdy vedou k nutnosti psychologické nebo psychiatrické intervence. Poškozená navíc, na rozdíl od senátu zdejšího soudu, který se s obdobnými trestnými činy a jejich oběti opakovaně setkává, nemohla mít informace z jiných trestních věcí, přesto však popisovala svoje pocity shodně, jako tomu činí nezřídka jiné oběti obdobných trestných činů. Tím nalézací soud míní např. vyjádření poškozené o tom, že jednání obžalovaného trpěla a často se doslova modlila, aby to už skončilo. S přihlédnutím ke všem rozhodným okolnostem případu nalézací soud uzavřel, že výpověď nezl. poškozené N. M. K. je důkazem přímým a důkazem věrohodným, na jehož základech společně s korespondujícími nepřímými důkazy, lze učinit výrok o vině obžalovaného T. CH.. V závěru hodnocení důkazů je také třeba zdůraznit, že tato výpověď nezůstala důkazem osamoceným, ale koresponduje s dalšími, byť nepřímými důkazy, které ve svém souhrnu tvoří ucelený řetězec důkazů umožňující nalézacímu soudu učinit výrok o vině obžalovaného T. CH., byť s dílčím upřesněním skutkového děje, jak je shora uvedeno.

39. Stručně lze tedy rekapitulovat, že v kontextu všech důkazů provedených u hlavního líčení nalézací soud pouze dílčím způsobem upravil popis skutku v porovnání s obžalobou. S odkazem na výpověď obžalovaného, doklad o pracovní neschopnosti i výpověď poškozené soud upřesnil časové údaje týkající se počátku trestného jednání obžalovaného, a to, jak je shora uvedeno, nikoliv na období od ledna 2017, ale na období nejméně od listopadu 2017. Dále, jak nalézací soud rovněž rekapituloval shora, upřesnil jednání obžalovaného v dílčí části tak, že považoval za prokázané to, že obžalovaný zasunul svůj pohlavní úd do přirození poškozené a vykonal tak na ní soulož. V této souvislosti má závěr nalézacího soudu oporu ve výpovědi poškozené, která jednak potvrdila, že sama krvácela, i v lékařské zprávě o jejím gynekologickém vyšetření (č. l. 86), kdy bylo prokázáno, že poškozená má porušen hymen. Nalézací soud učinil dílčí závěr o tom, že obžalovaný vykonal na poškozené „nejméně jedenkrát pohlavní styk souloží“. V další části skutkového děje soud upřesnil jednání obžalovaného, včetně četnosti jednotlivých sexuálně motivovaných útoků. Pochopitelně si poškozená nevedla dlouhodobě, navíc jako nezletilé dítě, které bylo sexuálně zneužívané, žádné objektivní, především písemné záznamy o dílčích útocích. Soud proto s odkazem na její výpověď, ostatně i s odkazem na výpověď obžalovaného a zvukovou nahrávku o jeho telefonátu s J. T., upřesnil skutkový děj, když uvedl, že obžalovaný „opakovaně v blíže nezjištěném počtu případech“ jednal sexuálně motivovaným způsobem vůči poškozené, tak jak je zde uvedeno. Poškozená totiž rozhodně nepotvrdila, že by k takovému útoku došlo ojedinele nebo výjimečně. Nalézací soud ve skutkové větě také konkretizoval popis skutku v části týkající se toho, že „poškozená opakovaně a dlouhodobě sexuální praktiky obžalovaného trpěla a více se nebránila, protože se obžalovaného bála, když navíc věděla, že on v minulosti bil její matku“. Takto upřesněné skutkové okolnosti, prokázané důkazy provedenými u hlavního líčení, mají význam i pro následně užitou právní kvalifikaci. V části popisu skutkového děje, který se týká následku trestného jednání,

nalézací soud rovněž upřesnil znaky posttraumatické stresové poruchy, která byla u poškozené diagnostikována, jakož i dobu jejího trvání, což bude v podrobnostech rozvedeno v pasáži odůvodnění tohoto rozsudku, která se týká následku trestného jednání obžalovaného. Nalézací soud tedy po zvážení všech rozhodných okolností dospěl k závěru, že skutkový děj, popsáný v obžalobě, byť s výjimkami dílčích úprav, provedenými ve výroku tohoto rozsudku, je třeba považovat za bezpečně a spolehlivě prokázáný. Dílčí upřesnění nemá v nejmenším vliv na rozsah trestní odpovědnosti obžalovaného, jehož vina byla důsledně prokázána řetězcem vzájemně si korespondujících důkazů. Tato skutková zjištění byla podkladem pro následně užitou právní kvalifikaci.

40. Závěrečná část skutkové věty, uvedené ve výroku tohoto rozsudku, obsahuje údaje týkající se **následku trestného jednání** obžalovaného na zdravotním stavu, resp. na psychice nezletilé poškozené N. M. K.. Také k těmto skutečnostem provedl soud u hlavního líčení rozhodující důkazy, které byly opatřeny ve stádiu přípravného řízení, jakož i ve stádiu řízení před soudem. Pro přehlednost lze rekapitulovat, že nalézací soud ustálil z hlediska časového intervalu trestné jednání obžalovaného do období „nejméně od počátku listopadu 2017 do srpna 2020“. Trestní oznámení na obžalovaného bylo podáno dne 4. 11. 2020 a dne 28. 11. 2020 orgány činné v přípravném řízení zahájily úkony trestního řízení (viz č. l. 2628). Za období, kdy obžalovaný trestnou činnost páchal, měl nalézací soud k otázce zdravotního stavu poškozené k dispozici dvě Lékařské zprávy, a to z 25. 2. 2020 a 30. 3. 2020 (č. l. 71-72), které však svědčí o chirurgickém ošetření poškozené v důsledku úrazu. Bezprostřední souvislost tohoto zranění s trestným jednáním obžalovaného prokázána nebyla. Zásadním důkazem, který prokazuje následky trestného jednání obžalovaného na psychice poškozené je **Znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie ze dne 7. 6. 2021** (č. l. 122-155), **včetně jeho doplňku** (č. l. 170-180), který zpracovala soudní **znalkyně MUDr. Eva Čermáková**, vyslechnutá rovněž u hlavního líčení 20. 4. 2022. Z obsahu tohoto znaleckého posudku, jakož i z vyjádření znalkyně u hlavního líčení bylo zjištěno, že znalkyně, kromě osobního vyšetření nezletilé poškozené, které provedla dne 27. 4. 2021, byla seznámena s obsahem spisového materiálu a také se zdravotnickou dokumentací poškozené, kterou ve znaleckém posudku dílem citovala. Současně se soudní znalkyně seznámila i se závěry o průběhu spolupráce s poškozenou, jakož i s její matkou, které ve svých **Zprávách shrnula organizace Spondea** (1. 12. 2020, 30. 3. 2021 a 9. 4. 2021 – viz č. l. 325, 328 a 331). Tyto zprávy byly rovněž u hlavního líčení provedeny jako listinné důkazy, stejně jako **Zprávy Městského úřadu Moravské Budějovice, OSPOD** (č. l. 333, 336 - ze dne 10. 12. 2020, 24. 2. 2021 a 16. 4. 2021). Pro svoje závěry o následku trestného jednání obžalovaného, jakož i pro rozhodnutí o nároku na přiznání nemajetkové újmy, považoval nalézací soud za rozhodující především závěry soudní znalkyně, obsažené ve znaleckém posudku i v protokole o hlavním líčení, kdy byla MUDr. Eva Čermáková vyslechnuta. Na její zjištění a závěry pak navazovaly i **Zprávy Krizového centra** Brno, které psychický stav poškozené aktualizovaly pro období po zpracování znaleckého posudku, resp. jeho doplňku (č. l. 360, 366 – ze dne 27. 5. 2021 a 26. 10. 2021).
41. Soudní znalkyně MUDr. Eva Čermáková u hlavního líčení 20. 4. 2022 v plném rozsahu setrvala na závěrech svého znaleckého posudku ze dne 7. 6. 2021, včetně jeho doplňku ze dne 13. 9. 2021, když upřesnila, že nezletilou poškozenou vyšetřovala pouze 27. 4. 2021. Při svých znaleckých závěrech vycházela nejen z jejího vyšetření, ale také z listinných dokladů, které jsou ve znaleckém posudku konkretizovány a citovány. Soudní znalkyně vysvětlila, že nejdříve se u poškozené začaly projevovat některé příznaky pro pozdější diagnózu, kterou sama stanovila. Jednalo se o bolesti břicha nejasného původu, kdy nebyl zjištěn organický podklad a teprve po oznámení trestného jednání obžalovaného se začaly u poškozené naplno projevovat příznaky posttraumatické stresové poruchy, kterou u ní znalkyně diagnostikovala. U hlavního líčení MUDr. Eva Čermáková poukázala právě na objektivní záznam, tj. údaje uvedené ve Zprávě společnosti Spondea z prosince 2020, neboť zde bylo provedeno prvotní psychologické vyšetření poškozené. Pochopitelně tuto psychiatrickou diagnózu mohla vzhledem ke své odbornosti stanovit pouze znalkyně. Avšak v této

zprávě byly specifikovány potíže, které následně znalkyně pod diagnózu posttraumatické stresové poruchy podřadila. Vzhledem k vyšetření poškozené v prosinci 2020, jakož i vzhledem k údajům o tom, že obžalovaný s trestním jednáním vůči poškozené ustal v srpnu 2020, byl splněn jeden ze základních předpokladů pro stanovení diagnózy posttraumatické stresové poruchy, neboť tyto příznaky propukly a začaly se projevovat v období do půl roku od trestného činu, jak je obecně medicínsky vyžadováno. V prosinci 2020 byly zjevné příznaky posttraumatické stresové poruchy u poškozené popsány, i když už před tím, jak vyplývá ze zdravotnické dokumentace, poškozená trpěla neurotickými příznaky nejasné etiologie, jako jsou bolesti břicha, nesoustředěnost, změny v náladách, změny v chování. Jednalo se o takové příznaky, které svědčily o tom, že se u poškozené začalo psychické onemocnění rozvíjet, ale tehdy nebyla stanovena jednoznačně jeho příčina. Prakticky od svých 9ti let byla poškozená opakovaně vyšetřována na různých odděleních pro bolesti břicha, byla i na psychologickém vyšetření kvůli zhoršení prospěchu a byla vyšetřována údajně i psychiatricky. Poprvé však byly potřebné příznaky popsány právě po psychologickém vyšetření v organizaci Spondea. Psycholog však nemůže diagnózu posttraumatické stresové poruchy stanovit, neboť se jedná o diagnózu psychiatrickou. V rámci svého výsledku u hlavního líčení soudní znalkyně konkretizovala příznaky rozhodné pro tuto diagnózu, které při svém vyšetření u poškozené zjistila. Jedná se o narůstání stresu, změny chování, zviditelnění úzkosti, poruchy spánku, noční můry, ale také tělesné příznaky jako odmítání jídla, poruchy příjmu potravy. Pokračovaly i bolesti břicha, které byly zaznamenány u poškozené již v době, kdy měla cca 10 let a byla vyšetřena na psychiatrii. Poškozená trpěla rovněž pocity méněcennosti, což se odrazilo v tom, že začala odmítat jídlo, neboť si připadala tlustá a také odmítala zůstat v rodině, což podle vysvětlení soudní znalkyně bylo určitým jejím protestem proti celé situaci. K dotazu soudu soudní znalkyně upřesnila, že v době vyšetření, tj. 27. 4. 2021 vzhled poškozené odpovídal vzhledu dívky, která měla necelých 14 roků, a napohled na ní nebylo nic nápadného. Znalkyně však zdůraznila, že při psychiatrickém vyšetření poškozené se u ní projevovaly traumatické prožitky, neboť byla emočně velice labilní, sama udávala poruchy spánku a tzv. nutkavé, vtíravé myšlenky na všechno, co se stalo. Poškozená byla rovněž velice ostražitá vůči okolí a měla neustálé pochyby a nejistoty. Soudní znalkyně také vysvětlila, že poruchy spánku jsou typické u dětí, které mají nějaké trauma. Ve zprávách ze školy, s nimiž se soudní znalkyně seznámila, bylo opakovaně konstatováno, že poškozená působila unaveně, nevyspale a byla nesoustředěná. Sama poškozená znalkyni popisovala tzv. flashbacky o tom, že ji někdo obtěžuje, osahává apod. Dokonce v době, kdy byla poškozená vyšetřována znalkyní, dostala nějakou SMS zprávu od samotného obžalovaného a díky tomu se jí zase všechno vrátilo. V době, kdy znalkyně poškozenou vyšetřovala (pozn. soudu koncem dubna 2021) se u ní flashbacky prakticky projevovaly každodenně. Podle názoru soudní znalkyně byla na konci dubna 2021 poškozená ve velmi špatném psychickém stavu a vyžadovala psychiatrickou péči, na což sama znalkyně upozornila jak matku poškozené, tak pracovníci z krizového centra, která poškozenou na vyšetření doprovázela. Přesto však poškozená byla schopna se znalkyní přiměřeně komunikovat, neměla zábrany celou situaci popsat. Soudní znalkyně vysvětlila, že v případě takto prožitých traumat poškozený buď má psychické problémy a vůbec o nich nemluví, anebo může nastat situace, kdy má potřebu o nich mluvit naprosto pořád a snaží se hledat řešení. To, že poškozená neměla zábrany znalkyni celou událost popisovat, přisuzuje znalkyně tomu, že poškozená dlouho v sobě celou záležitost držela, a když došlo k tomu prozrazení, měla naopak potřebu všechno vypovědět. Soudní znalkyně tedy zcela jednoznačně u poškozené diagnostikovala posttraumatickou stresovou poruchu, což je psychiatrické onemocnění, u něhož první volbou léčby jsou antidepresiva. Takto informovala i matku a sociální pracovníci. Odpovídající medikace může přinést projasnění nálady, zejména zlepšení spánku a celkové zklidnění a umožňuje poškozené zpracovat i samotnou událost. Psychoterapii však, i při používané medikaci, bude poškozená potřebovat dlouhodobě. Soudní znalkyně rovněž upozornila, že závěrečné školní výsledky poškozené, kdy měla čtyřky, neodpovídaly jejímu intelektu. Diagnostikovaná posttraumatická stresová porucha citelně omezovala poškozenou v obvyklém způsobu života. Poškozená dlouhodobě nemohla dělat to, co dělají její vrstevníci. Prakticky od 9ti let neměla dostatečnou péči

ve své rodině, nedokázala se soustředit ve škole, nedokázala mít nějaké zájmy, pro které by žila. V průběhu své výpovědi u hlavního líčení soudní znalkyně vysvětlila také některé skutečnosti, které považoval nalézací soud za podstatné při hodnocení celkové důkazní situace, a to jak výpovědi poškozené, tak obhajoby obžalovaného. MUDr. Eva Čermáková upozornila na to, že poškozená při vyšetření byla schopna se znalkyní navázat komunikativně dobrý kontakt a také z obsahu spisu znalkyně zjistila, že byla schopna opakovaně popisovat totéž, tj. konkretizovat jednání obžalovaného vůči ní. Jednalo se o vyjádření poškozené na policii, ve sdružení Spondea i u znalkyně. Znalkyně sama žádné intelektové nedostatky u poškozené nezjistila. Ostatně, když se před zpracováním doplnku svého znaleckého posudku seznámila i se závěry soudní znalkyně PhDr. Blanky Špiškové, která provedla psychologické vyšetření poškozené, zjistila, že tato znalkyně popisovala stejné příznaky u poškozené, které prvotně specifikovali při psychologickém vyšetření poškozené v prosinci 2020 i ve sdružení Spondea.

42. K dotazu státního zástupce znalkyně vysvětlila, že poškozená brala dlouho obžalovaného jako partnera své matky, tedy jako člověka, který patří tzv. do rodiny. Následné spory s matkou byly spíše projevem posttraumatické stresové poruchy, protože poškozená se nažila v sobě všechno potlačovat. K dotazu obhájce soudní znalkyně dále vysvětlila, že diagnostikovaná posttraumatická stresová porucha se obecně vyvíjí u osob, které jsou zranitelné, ale jejich zranitelnost, případně konfliktní prostředí nemůže být příčinou této diagnózy. Příčina posttraumatické stresové poruchy je totiž zahrnuta v samotném názvu této diagnózy, z čehož je zřejmé, že u poškozeného musí dojít nejdříve k nějakému traumatu. Trauma je základní podmínkou této diagnózy, kterou nelze jinak identifikovat. V závěru své výpovědi soudní znalkyně rovněž vysvětlila skutečnosti, které jsou podstatné pro hodnocení obhajoby obžalovaného, což nalézací soud uvedl i shora. Lze tedy stručně rekapitulovat, že před jakýmkoliv sexuálním zneužíváním je chráněno dítě do 15ti let, což odpovídá pojmu sexuálního zneužívání, který je stanoven v mezinárodní klasifikaci nemocí jako situace, kdy je dítě vystaveno sexuálním atakům, aniž by bylo před nimi chráněno. Je nerozhodné, zda se sexuálním atakům dítě podrobuje se svým souhlasem nebo bez svého souhlasu, protože takový souhlas dítěte nelze považovat za racionální. Jde většinou o závislost dítěte na pachateli, kterému chce dítě jako objekt vyhovět. Sexuální zneužívání může mít i jiné formy, než vlastní pohlavní zneužívání, v jehož případě jde skutečně o pohlavní orgány. V nyní projednávané trestní věci je nutno použít pojmu sexuálního zneužívání, ať už bylo ze strany poškozené dobrovolné či nedobrovolné, protože jak soudní znalkyně upozornila, mělo začít již v 9ti letech poškozené. Samotná poškozená nebyla hypersexuální, nevyhledávala sexuální témata, neobtěžovala muže sexuálními návrhy. V konkrétním případě, jak upozornila znalkyně, vůči ní sexuálně motivovaným jednáním jednal pouze jeden člověk, tj. obžalovaný, na kterém byla nějakým způsobem závislá. Poškozená rozhodně při svém vyšetření neudávala, že by toužila po tom, aby měla pohlavní styk. Soudní znalkyně rovněž vysvětlila, že 9ti leté dítě je zpravidla pouze dítě, které chce pohladit a rozhodně se nedomáhá toho, aby jej někdo osahával na přirození, snažil se o penetraci nebo mu dával kuličky na prsa. V charakteristice poškozené hypersexualita chybí. Obecně, pokud by se dítě vyvíjelo patologicky, např. hormony by fungovaly od 4-5 let, šlo by o nějakou „puberta precocious“, mělo by to určitě i tělesné projevy. Zvýšená hladina pohlavních hormonů vede např. k zástavě růstu, ke změně vizáže, k ochlupení apod. Nic takového však soudní znalkyně u poškozené nediodagnostikovala.
43. Na základě této části provedených důkazů, tj. zpracovaného znaleckého posudku, včetně jeho doplnku, osobního výslechu znalkyně a s tím korespondujícími listinnými důkazy dospěl nalézací soud k rozhodujícímu závěru o tom, že poškozená nezletilá N. M. K. trpí posttraumatickou stresovou poruchou. V letech 2017-2020, kdy měla být sexuálně zneužívána, se u ní projevovala již neurotická porucha se somatizací. Soudní znalkyně ve svých písemně zpracovaných závěrech upozornila na to (č. l. 157), že tato diagnóza posttraumatické stresové poruchy nesnižuje schopnost poškozené správně vnímat a vypovídat o emočně důležitých situacích. Tento dílčí závěr soudní znalkyně je, podle názoru nalézacího soudu, jedním z podstatných podkladů pro vlastní závěr

nalézacího soudu o věrohodnosti výpovědi poškozené, která obžalovaného přímo usvědčovala z jeho trestného jednání. Ve svých závěrech znalkyně také uvedla, že opakované pohlavní zneužívání a nemožnost bránit se obžalovanému, vedly u poškozené ke stresu, který se naplno projevil až poté, co bylo zneužívání odhaleno. Stres trval i v době, kdy byla poškozená vyšetřena, a to v podobě posttraumatické stresové poruchy. Tato duševní porucha se u poškozené vyvinula v důsledku jejího sexuálního zneužívání. Vlastní neurotické projevy měla poškozená již v době, kdy žila s obžalovaným v jedné domácnosti, ale narůstání stresu se plně projevilo až po zahájení trestního řízení. U poškozené došlo ke změně chování, zviditelnění úzkosti, poruchám spánku a nočním můram. Nálezací soud považuje z hlediska následně užití právní kvalifikace za podstatný i závěr soudní znalkyně o tom, že všechny příznaky posttraumatické stresové poruchy poškozenou omezují v běžném fungování. Poškozená má především problémy v komunikaci s okolím, v uvědomění si nedostatečného zázemí, což vede ke konfliktům především s matkou. V důsledku toho musela být poškozená dokonce umístěna v krizovém centru a její závažný stav se nedaří zvládnout ani prostřednictvím psychoterapie, a proto bude nezbytná odborná psychiatrická péče. Obžalovaný svým jednáním způsobil poškozené narušení jejího sexuálního vývoje. Podle závěru soudní znalkyně nelze předvídat, jak dlouho budou tyto potíže přetrvávat. Lze předpokládat, že následky na zdraví poškozené budou dlouhodobé. Soudní znalkyně současně upozornila, že statisticky zpravidla 1/3 obětí, u níž je diagnostikována posttraumatická stresová porucha, se uzdraví. Vzhledem k věku poškozené však nelze předvídat, zda vůbec, event. kdy k jejímu uzdravení dojde. V doplňku svého znaleckého posudku ze dne 13. 9. 2021 znalkyně konkretizovala období počátku vzniku posttraumatické stresové poruchy s odkazem na to, že příznaky u ní byly stanoveny již 1. 12. 2020, kdy byla poškozená vyšetřena ve sdružení Spondea. Tím byl naplněn požadavek na rozvoj posttraumatické stresové poruchy v období do půl roku od traumatu (pozn. soudu: obžalovaný ukončil svoje trestné jednání vůči poškozené v srpnu 2020). Soudní znalkyně rovněž v tomto doplňku znaleckého posudku, obdobně jako u hlavního líčení, konkretizovala výslovně příznaky posttraumatické stresové poruchy.

44. Podstatnými důkazy pro závěry nalézacího soudu o následku trestného jednání obžalovaného jsou kromě výše citovaných listinných důkazů, tj. Zpráv sdružení Spondea, Městského úřadu Moravské Budějovice – OSPOD, jakož i znaleckého posudku včetně jeho doplňku a osobního výsledku soudní znalkyně, také **Zprávy z krizového centra pro děti a dospívající**. Těmito zprávami byl průběžně aktualizován zdravotní stav nezletilé poškozené N. M. K. po dobu, kdy byla v krizovém centru hospitalizována (č. l. 360, 366, 473 – 501). Podstatná je závěrečná zpráva z 16. 6. 2022, která průběh spolupráce poškozené, event. i její matky s odbornými pracovníky, zejména psychology krizového centra shrnuje (č. l. 501). Bylo prokázáno, že nezletilá poškozená N. M. K. byla v krizovém centru umístěna v období od 8. 4. do 17. 6. 2021. Její adaptace na režim krizového centra proběhla dobře, bez větších problémů, řád a pravidla poškozená byla schopna dodržovat. Jako důvod pobytu uvedla narůstající konflikty se svojí matkou, jakož i vlastní sexuální zneužívání v době svých asi 10-13 let, kdy pachatelem měl být přítel matky. I během pobytu v krizovém centru si poškozená opakovaně stěžovala na bolesti břicha, avšak i zde byla lékařským vyšetřením vyloučena organická příčina. I v úvodní zprávě (č. l. 360) jsou zaznamenány údaje o jejich zážitcích flashbacků, špatném spánku, nočních můrách, chronickou únavou apod.
45. K aktuálnímu psychickému stavu nezletilé poškozené se v rámci svého výsledku u hlavního líčení 9. 6. 2022 vyjádřila také její matka – **svědkyně M. K.**, jejíž svědecká výpověď je rozvedena shora. Svědkyně uvedla, že poškozená nadále bere léky na spaní, bere léky, které označila jako léky „na nervy“ a nadále dochází do psychologické a psychiatrické ambulance. Její špatné psychice odborníci přikládají i to, že má nadále bolesti břicha. K dotazu obhájce svědkyně sice uvedla, že poškozená byla umístěna do krizového centra, protože byla doma nezvladatelná a svědkyně o toto umístění požádala. Soudní znalkyně z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, jejíž závěry jsou rozvedeny shora, však zcela dostatečně a erudovaně vysvětlila příčiny takového chování poškozené a příčiny jejich konfliktů právě se svědkyní, jako její matkou. Ostatně svědkyně sama u hlavního líčení dále

uvedla, že v krizovém centru poškozené hodně pomohli a ona si i nadále se potřebné psychiatrické a psychologické léčbě podrobuje.

46. Na základě těchto shora rozebraných důkazů nalézací soud upřesnil závěrečnou pasáž skutkové věty, která se týká diagnostikované posttraumatické stresové poruchy u poškozené, jejích příznaků, jakož i citelného omezení v obvyklém způsobu života a aktuálnímu zdravotnímu stavu. Všechny takto zjištěné a prokázané skutečnosti byly rozhodující pro následný závěr nalézacího soudu o následku trestného jednání obžalovaného, jak bude rozvedeno dále.

C. Právní kvalifikace

47. Nalézací soud se v otázce užití právní kvalifikace v zásadě ztotožnil s návrhem uvedeným v obžalobě. Lze tedy rekapitulovat, že sexuálně motivované a násilné **jednání** obžalovaného T.CH. dlouhodobě, tj. nejméně od listopadu 2017 do srpna 2020 směřovalo vůči nezletilé poškozené N. M. K., narozené XXXXX. V rozhodném období bylo nutno poškozenou považovat **za dítě**. Ve smyslu ustanovení § 126 trestního zákoníku se dítětem rozumí osoba mladší 18 let, pokud trestní zákon nestanoví jinak. Poškozená byla v inkriminovaném období nejen dítětem, ale dokonce **dítětem mladším 15 let**. Není sporu o tom, že obžalovaný její věk dobře znal, neboť dlouhodobě žil ve společné domácnosti s nezletilou poškozenou a její matkou. V souvislosti s ustálením původního skutkového děje, tj. časového intervalu, v němž se obžalovaný dopouštěl trestného jednání vůči poškozené, nalézací soud provedené důkazy hodnotil v souladu s procesní zásadou in dubio pro reo. Poškozená sama uvedla, že v té době byla ve třetí nebo čtvrté třídě, když se obžalovaný vůči ní trestného jednání začal dopouštět a byla tedy i ve věku 9 nebo 10 let. Obžalovaný předložil doklad o pracovní neschopnosti a také zprávu jeho zaměstnavatele. Tento listinný doklad však nebyl opatřen překladem soudního tlumočnicka do češtiny, a proto z něj nalézací soud nemohl vycházet. Přesto však soud všechny důkazy hodnotil ve prospěch obžalovaného, v souladu s touto procesní zásadou. Začátek trestného jednání stanovil soud na období „nejméně od listopadu 2017“. Tento údaj lze považovat s jistotou za prokázaný. V této souvislosti musí nalézací soud také reagovat na argumenty obhajoby a v kontextu se závěry soudní znalkyně MUDr. Evy Čermákové upozornit na to, že na rozsah trestní odpovědnosti obžalovaného ani v nejmenším nemá vliv to, jestli poškozená na počátku trestného jednání obžalovaného byla ve věku 9 nebo 10 let. Není sporu o tom, že byla dítětem mladším 15 let, jak vyžaduje zákon a rovněž není sporu o tom, že obžalovaný její věk dobře znal. Tyto skutečnosti jsou podle názoru nalézacího soudu rozhodující při závěrech trestní odpovědnosti obžalovaného.
48. V rozhodném období obžalovaný proti poškozené opakovaně používal násilí, které spočívalo minimálně v tom, že ji například silně stiskl ruku, nebo prso, až tam měla otisky, nejméně ve dvou případech, když jeho sexuální praktiky odmítala, ji uchopil za hlavu, kterou si přitlačil do svého rozkroku a nejméně v jednom případě, když poškozená při odmítání orálního styku kousla obžalovaného do jeho pohlavního údu, jí dal facku do tváře. Výpovědi poškozené bylo prokázáno, že sexuální praktiky obžalovaného odmítala jak slovně, kdy mu říkala, že takové jednání nechce, nebo fyzicky, kdy ho například odstrkovala rukama. Obžalovaný však použil především své fyzické síly k překonání tohoto slovního a fyzického odporu poškozené, tj. jednal za použití **násilí**. Tento formální znak považoval nalézací soud bez výhrady za naplněný i přesto, že obžalovaný při použití násilí nezpůsobil poškozené žádné viditelné fyzické zranění. Je zcela zřejmé, že využil své fyzické převahy vůči nezletilé dívce, která evidentně nebyla schopna se obžalovanému jako dospělému muži bránit. O tom svědčí nejen její věk (10 až 13 let), ale i poměrně křehká fyzická konstituce, která je prokázána jak lékařskými zprávami, tak fotodokumentací i výpověďmi svědků J. T. a J. B.. Vedle tohoto fyzického násilí obžalovaný nutil poškozenou k sexuálním praktikám i tím, že jí vyhrožoval, že když jeho požadavkům nevyhoví, bude mít sama problémy, protože on sám zařídí, aby ji odebrali její matce. Opakovaně je třeba zdůraznit, že nezletilá poškozená N. M. K. v inkriminovaném období fakticky neměla jinou blízkou osobu než svoji matku. S biologickým

otcem nežila, když navíc tento se opakovaně podroboval protialkoholní léčbě. Do jisté míry, byť paradoxně, otcovskou roli v jejich představách zastupoval obžalovaný. Sama poškozená, její matka a ostatně i obžalovaný potvrdili, že jej poškozená dokonce oslovovala „tati“, ačkoliv věděla, že není jejím biologickým otcem. Z výpovědi poškozené, ani její matky ani v náznaku nevyplývá jakákoliv výchovná, nebo citová role eventuálních prarodičů, nebo jiných blízkých příbuzných. Také roli těchto osob, které patří zpravidla do širší rodiny, do jisté míry suplovali například svědkyně K., Š., nebo U.. Eventuální odebrání nezletilé poškozené ze společné domácnosti s její matkou, na které byla citově závislá, lze rovněž bez výhrad považovat za možnou **těžkou újmu**. Pokud obžalovaný poškozené takto vyhrožoval, není sporu o tom, že v ní vyvolal mimořádné obavy z toho, že by svoje výhrůžky mohl realizovat a v takovém případě byla pochopitelně nezletilá poškozená N. M. K. pod mimořádným psychickým tlakem, který rovněž vedl k tomu, že se požadavkům na sexuální praktiky obžalovaného podrobila. Poškozená nebyla schopna klást obžalovanému dostatečný fyzický odpor a logicky ani odpor slovní k tomu, aby jeho jednání zabránila. Znovu je třeba zdůraznit, že byla ve věku dítěte, dokonce dítěte mladšího 15 let a navíc žila s obžalovaným a se svojí matkou ve společné domácnosti. Byla citově závislá nejen na své matce, ale v zásadě i na samotném obžalovaném, kterého, jak je opakovaně uvedeno, považovala za svého náhradního otce. Obžalovaný si tohoto vztahu poškozené k sobě samému byl vědom a úmyslně zneužil její citové závislosti a důvodně se lze domnívat, vzhledem k vedení společné domácnosti, i závislosti ekonomické. Podle názoru nalézacího soudu byl naplněn i další z formálních znaků zločinu znásilnění, jehož se obžalovaný dopustil vůči poškozené nejen za použití násilí, pohrůžkou jiné těžké újmy, ale i **zneužitím její bezbrannosti**. Je třeba upozornit i na skutečnost, že obžalovaný se sexuálně motivovaného jednání vůči poškozené opakovaně dopouštěl v době, kdy byla svěřena jeho doзору a péči a její matka nebyla v blízkosti, protože byla zpravidla v zaměstnání, nebo mimo společně obývané prostory.

49. Obžalovaný T.CH. v blíže nezjištěném počtu případů **jednal** trestněprávně významným způsobem tak, že poškozenou opakovaně líbal, olizoval na přirození, svlékal ji a osahával na prsou a na přirození a dalších částech těla. Rovněž opakovaně po ní požadoval, aby mu prováděla felaci, nebo stimulaci jeho pohlavního údu rukama a při svém sexuálním uspokojení jí opakovaně ejakuloval sperma do úst, nebo na jiné části jejího těla a také si opakovaně třel svůj pohlavní úd o její poševní vchod a přirození, nebo jí opakovaně vsouval prsty do její pochvy. Obžalovaný se tedy dlouhodobě a opakovaně dopouštěl **pohlavních styků** s poškozenou. Podle ustálené soudní praxe se za pohlavní styk považuje jakýkoliv způsob ukájení pohlavního pudu na těle jiné osoby. Jde o jiné formy pohlavního styku, než je soulož, nebo jiný pohlavní styk provedený způsobem srovnatelným se souloží, zasahující sexuální integritu oběti méně intenzivním způsobem. Vedle tohoto pohlavního styku se obžalovaný v několika případech dopustil také podstatně intenzivnější formy pohlavního styku, když na poškozené vykonal **pohlavní styk srovnatelný se souloží**. Tím nalézací soud míní prokázané formy orálního pohlavního styku jako je např. vkládání penisu do úst a jeho sání, tj. felaci, respektive olizování genitálií poškozené, ale také anální pohlavní styk, nebo-li zasunování pohlavního údu do konečníku poškozené (viz Rozhodnutí NS ČR sp. zn. 7 Tdo 841/2010). Důkazy provedenými u hlavního líčení bylo prokázáno i to, že nejméně v jednom případě obžalovaný vykonal s poškozenou pohlavní styk **souloží**. Souloží se ve smyslu ustálené soudní praxe rozumí spojení pohlavních orgánů muže a ženy, tj. vniknutí mužského pohlavního údu (penisu) do pochvy (vagíny) ženy. Je třeba upozornit, že pro dokonání činu stačí i jen částečné vniknutí, když dokonce nemusí dojít k porušení panenské blány ani k výronu semene (ejakulaci). Sama poškozená potvrdila, že ji sexuální praktiky s obžalovaným často velmi bolely, doslova se modlila, aby to už ustalo. V jednom případě, i když sama neví, jestli obžalovaný vsunul svůj pohlavní úd do její pochvy, se na místě, kde k pohlavnímu styku mezi nimi došlo, objevila krev. Ona sama krvácela, což ostatně nepřímou potvrdil i obžalovaný. Pro matku poškozené si však vymyslel legendu o tom, že sám má hemeroidy, a proto krvácel. Lékařskou zprávou o gynekologickém vyšetření poškozené bylo prokázáno, že u ní došlo k porušení panenské blány.

Z hlediska užití právní kvalifikace nalézací soud proto upřesnil skutkový děj v porovnání s obžalobou do podoby uvedené ve výroku tohoto rozsudku.

50. Vedle těchto bezprostředních sexuálních kontaktů, které jsou popsány shora, obžalovaný opakovaně poškozené pouštěl **pornofilmy**, ačkoliv ona sama o to nejevila zájem. K tomu došlo minimálně při společné cestě v nákladním vozidle obžalovaného do Hamburku a také v jednom případě doma. Tato skutečnost je prokázána především výpovědí nezletilé poškozené, která sama uvedla, že sice nechtěla, ale musela se na takové filmy dívat. Ostatně připustil to i sám obžalovaný, že poškozená pornofilmy na nosičích, které sám měl k dispozici, shlédla. Uvedené skutečnosti nevyloučila ani svědkyně M. K. - matka poškozené. Obžalovaný se sice hájil tím, že pornofilmy měl pro svoji potřebu, avšak, jak bylo prokázáno těmito důkazy, jednal tak, že je **zpřístupnil** nezletilé poškozené ve věku, kdy byla mladší 15 let a byla tedy **dítětem**, které mělo být před pornografickými filmy chráněno. Je třeba připustit, že bezprostředně pornofilmy, které obžalovaný ukazoval poškozené, nebyly zajištěny, avšak vzhledem k těmto důkazům, provedeným u hlavního líčení, neměl nalézací soud důvodu zpochybňovat tvrzení zejména poškozené, kterou obžalovaný dlouhodobě sexuálně zneužíval. Ostatně i obžalovaný sám potvrdil, že pornografickými filmy disponoval. Důvodně se lze domnívat, že pornofilmy používal obžalovaný k tomu, aby poškozenou vizuálně instruoval v tom, jak jej má sexuálně uspokojovat. Takto si počínal i sám, byť zpočátku v nepřítomnosti dalších dospělých osob. Poškozená sama potvrdila, že jednou se v noci probudila, obžalovaný se díval na pornofilm, u kterého se sexuálně uspokojoval. Provedené důkazy jednoznačně svědčí o **jednání obžalovaného** spočívající v tom, že filmové pornografické dílo zpřístupnil dítěti.
51. Současně s výše popsanými sexuálními praktikami, kvalifikovanými jako zločin znásilnění a přečin šíření pornografie, jednal obžalovaný trestněprávně významným způsobem tak, jak vyžaduje přečin ohrožování výchovy dítěte. Výpovědí obžalovaného, poškozené i její matky bylo prokázáno, že všichni žili ve společné domácnosti a poškozená obžalovaného oslovovala „tati“, považovala jej za svého náhradního otce. Obžalovaný, z titulu svého postavení v rodině, měl povinnost o nezletilou poškozenou pečovat, avšak své povinnosti závažným způsobem porušil. Zcela úmyslně se domáhal sexuálních praktik, které jsou popsány shora, a to pro to, aby dosáhl vlastního sexuálního uspokojení, což lze považovat **za zavržení hodnou pohnutku**. Obžalovaný usiloval o své sexuální uspokojení na úkor dítěte, tj. osoby mladší 18 let. Nejednalo se o ojedinělý incident, jehož by se obžalovaný, byť hypoteticky, dopustil pod vlivem alkoholu, nebo drog, byť ani tato skutečnost by jej nezbavovala trestní odpovědnosti. Obžalovaný v páchání trestného jednání pokračoval po delší dobu, tj. od listopadu 2017 do srpna 2020, když takto jednal vůči poškozené v době, kdy její matka nebyla doma a on měl poškozenou svěřenou do své péče. Tím zcela zásadně **ohrozil rozumový, citový a mravní vývoj** nezletilé poškozené, která ve věku 10 až 13 let rozhodně nebyla osobou způsobilou biologicky ani psychicky k jakýmkoliv sexuálním praktikám, zejména pak s dospělým mužem, kterého považovala za svého náhradního otce. Obžalovaný takto narušil zdraví a přirozený vývoj poškozené a sváděl ji k nemravnému životu. V této souvislosti je třeba upozornit i na skutečnost, že k bezprostřednímu narušení rozumového, citovaného, nebo mravního vývoje dítěte fakticky nemusí dojít, když podle ustálené soudní praxe pro trestnost pachatele postačuje, jestliže tento škodlivý následek alespoň hrozí. Vlastním ohrožením rozumového, citovaného, nebo mravního vývoje dítěte je třeba rozumět takové chování pachatele, kdy dítě si v důsledku jednání pachatele osvojuje škodlivé návyky, povahové rysy, které zpravidla vedou k jeho morálnímu úpadku, nebo k neschopnosti usměrňovat svůj život v souladu s obecnými morálními zásadami a pravidly občanské společnosti (R 46/1968). Po právu je trestní odpovědnost obžalovaného dovozována, neboť díky jeho jednání hrozilo reálné nebezpečí toho, že poškozená si může osvojit například zcela nezdravé a předčasné sexuální praktiky, díky nimž si může v budoucnu opatřovat prostředky pro svoji obživu prostitucí, nebo se bude chovat promiskuitně. Hrozí také, že si osvojí takové škodlivé návyky, které závažným způsobem ohrozí a naruší její zdraví, tělesný a duševní vývoj, a například se u ní bude projevovat záškoláctví, asociální chování apod. Lze tedy

Shodu s prvopisem potvrzuje: Nina Beranová

rekapitulovat, že obžalovaný **jednal** trestněprávně významným způsobem také tak, že **sváděl** nezletilou poškozenou k tomuto nemravnému životu. Naplnění tohoto formálního znaku ve smyslu ustanovení § 201 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku dokonce nevyžaduje delší dobu trvající, nebo opakující se charakter jednání, ale připouští jeho naplnění i pouze v ojedinelém případě, pokud takto pachatel jedná dokonce vůči osobě mladší 15 let. Obžalovaný T.CH. však jednal takto vůči poškozené dlouhodobě, v období, kdy poškozená byla osobou mladší 15 let. Dopouštěl se jednání vůči ní mimořádně závažného, které pro ni má do budoucna natolik nepříznivý vliv, že je způsobilé ovlivnit její morálku a vyvolat u ní nežádoucí přístupy k obecně uznávaným společenským pravidlům, respektive posunout mimo obvyklé normy její sexuální život, eventuálně vytvořit předpoklady pro její závadové chování a nemravný život (viz R 26/2010). Jak vyplývá z důkazů provedených u hlavního líčení a ostatně i ze samotné skutkové věty výroku rozsudku, obžalovaný se tohoto jednání vůči poškozené dopouštěl v době, kdy ji měl svěřenu do své péče. Dlouhodobě žil s její matkou ve společné domácnosti, byl tedy jejím partnerem a měl povinnost o nezletilou poškozenou N. M. K. pečovat. Jeho povinnost vyplývala z ustanovení § 885 občanského zákoníku, jako zákona č. 89/2012 Sb., poněvadž tato povinnost náleží partnerovi rodiče, který není biologickým rodičem dítěte, ale žije s ním ve společné domácnosti. Obžalovaný však naplnil i další formální znak kvalifikované skutkové podstaty přečinu ohrožování výchovy dítěte ve smyslu ustanovení § 201 odst. 3 písm. a) trestního zákoníku, neboť se svého jednání dopustil „**ze zavržení hodné pohnutky**“. Tím se obecně rozumí taková pohnutka činu, která odráží bezcitnost pachatele, jeho amorálnost, zvrácenost, zvrhlost, nebo pohrdavý postoj k respektování a ochraně základních lidských hodnot. V této souvislosti je třeba zdůraznit, že pohnutkou trestného jednání obžalovaného, bylo vždy pouze dosažení jeho vlastního sexuálního uspokojení. Jeho pohnutka ani v nejmenším, jak bylo prokázáno znaleckým posudkem, který se týká jeho duševního stavu a bude rozveden dále, nepramenila z jeho eventuální duševní poruchy, nebo deviantního založení. Obžalovaný byl v době spáchání činu zcela přičetný.

52. Obžalovaný v páčání takového trestného jednání pokračoval **po delší dobu** (téměř 3 let). Četnost jeho útoků vůči poškozené naplňuje formální znaky kvalifikované skutkové podstaty, tj. pokračování v páčání takového trestného činu po delší dobu. V této souvislosti je třeba přihlídnout nejen k časovému intervalu, ale ke konkrétnímu intenzivnímu způsobu provedení činu a četnosti opakovaných sexuálně motivovaných útoků na poškozenou.
53. **Následkem** tohoto mimořádně závažného a společensky škodlivého trestného jednání vůči poškozené bylo to, že u N. M. K. se vyvinula nejméně v prosinci 2020 duševní porucha, a to tzv. posttraumatická stresová porucha. Uvedená skutečnost byla prokázána nejen lékařskými a odbornými zprávami, ale zcela jednoznačně znaleckým posudkem z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, včetně jeho doplňku a výsledku soudní znalkyně MUDr. Evy Čermákové. Tato duševní porucha se projevovala u poškozené, zejména tzv. flashbacky, dlouhodobými bolestmi břicha, únavou, nesoustředěností, výraznou afektivní labilitou, pocitem již dříve prožitého, pocity méněcennosti, nočními můrami, poruchami spánku, obavou z obžalovaného, pocitem ohrožení, poruchami příjmu potravy a negativismem, ale také zhoršením školních výsledků, které neodpovídají jejímu intelektu. Vedle diagnostikované posttraumatické stresové poruchy považoval soud za rozhodující pro posouzení formálního znaku kvalifikované skutkové podstaty podle § 185 odst. 3 písm. c) trestního zákoníku také zákonné podmínky. Podle citovaného zákonného ustanovení je rozhodující, zda pachatel způsobil oběti těžkou újmu na zdraví. Podle § 122 odst. 2 trestního zákoníku se **těžkou újmou na zdraví** rozumí jen vážná porucha zdraví, nebo jiné vážné onemocnění a za těžkou újmu na zdraví lze mimo jiné podle § 122 odst. 2 písm. i) trestního zákoníku považovat **delší dobu trvající poruchu zdraví**. V souladu s ustálenou soudní praxí se touto delší dobu trvající poruchou zdraví rozumí citelné omezení v obvyklém způsobu života po dobu nejméně 6 týdnů. Důkazy provedenými u hlavního líčení bylo nesporně prokázáno, že u poškozené byla diagnostikována posttraumatická stresová porucha, která ji citelně omezovala v obvyklém způsobu života po dobu nejméně 10 týdnů, když poškozená byla v době od 8. 4. do

17. 6. 2021 hospitalizována v krizovém centru. Podle názoru nalézacího soudu se jedná o velmi citelnou újmu v obvyklém způsobu života nezletilé poškozené. Poškozená jako dospívající dívka se díky traumatům dostala do konfliktu se svojí matkou, musela být hospitalizována, kdy se dostala do zcela jiné sociální komunity svých vrstevníků, a to vše bránilo jejímu dřívějšímu a jinak obvyklému způsobu života, kdy mohla chodit do školy, stýkat se svými spolužáky, věnovat se svým zájmům. Poškozená se nejméně po dobu 10 týdnů nemohla projevit a chovat tak, jak by odpovídalo jejím běžným sociálním zvyklostem, tedy pokud by nebyla dlouhodobě sexuálně zneužívaným dítětem. V důsledku všech rozhodných událostí nezletilá poškozená nakonec musela opakovat osmou třídu základní školy (viz zpráva atd.). I v době soudního řízení, tj. v červnu 2020, se podrobovala psychiatrické léčbě, včetně odpovídající medicíny, což potvrdila u výsledku její matka. Nesporně tyto skutečnosti nejsou u dospívajících dětí obvyklé. Psychiatrická medicína pochopitelně zasahuje do jejího zdravého přirozeného vývoje. S přihlédnutím ke všem těmto rozhodným skutečnostem nalézací soud dospěl k závěru, že následkem trestného jednání obžalovaného na zdraví poškozené byla také těžká újma na zdraví ve smyslu ustanovení § 122 odst. 2 písm. i) trestního zákoníku, což je formální znak kvalifikované skutkové podstaty § 185 odst. 3 písm. c) trestního zákoníku.

54. Lze tedy shrnout, že v **přímé příčinné souvislosti** s trestným jednáním obžalovaného T. Ch. došlo k porušení zájmu společnosti na ochraně práva člověka rozhodovat svobodně o svém pohlavním životě. Tento zájem společnosti je chráněn ustanovením § 185 trestního zákoníku jako **objekt trestného činu znásilnění**. Současně obžalovaný porušil i zájem společnosti na ochraně zdravého, rozumového, citového a mravního vývoje dítěte před škodlivými vlivy spojenými zejména s vedením zahálčivého nebo nemravného života. To je zájem chráněný ustanovením § 201 trestního zákoníku jako **objekt přečinu ohrožování výchovy dítěte**. V neposlední řadě pak obžalovaný svým jednáním porušil i zájem společnosti na ochraně mravního rozvoje a výchovy mládeže proti negativnímu působení pornografie, který je **objektem přečinu šíření pornografie** podle § 191 odst. 2 trestního zákoníku.
55. Vedle shora rozebraných znaků objektivní stránky (jednání následku a příčinné souvislosti mezi nimi), znaku objektu, se nalézací soud pochopitelně v případě všech tří aplikovaných skutkových podstat zabýval i tím, zda byly naplněny další formální znaky vyžadované zákonem, a to zejména znaky subjektu a subjektivní stránky.
56. Mezi podstatné **znaky subjektu** patří **věk** pachatele a jeho **příčetnost**. Podmínkou trestní odpovědnosti je to, že pachatel v době spáchání trestného činu dovršil 15 rok svého věku (§ 25 trestního zákoníku). Tato podmínka byla u obžalovaného T. CH. nepochybně naplněna, neboť obžalovaný byl dokonce pachatelem zletilým (narozen XXXXX).
57. Dalším znakem subjektu je jeho **příčetnost**, když tato podmínka je v trestním zákoníku vymezena negativně v ustanovení § 26 trestního zákoníku. Podle citovaného zákonného ustanovení ten, kdo pro duševní poruchu v době spáchání činu nemohl rozpoznat jeho protiprávnost, nebo ovládat své jednání, není za tento čin trestně odpovědný. Významným důkazem sloužícím k posouzení znaku příčetnosti a tím i podmínek trestní odpovědnosti obžalovaného byl především **Znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie zpracovaný soudním znalcem Doc. MUDr. Jaroslavem Zvěřinou, CSc.**, společně se znaleckým posudkem z oboru zdravotnictví, odvětví psychologie, který zpracoval Prof. PhDr. Petr Weiss, Ph. D., DSc. (č. l. 95 až 106). Psychiatrická část znaleckého posudku byla u hlavního líčení 27. 6. 2022 čtena postupem podle § 211 odst. 5 trestního řádu. Soudní znalec Doc. MUDr. Jaroslav Zvěřina, CSc. po psychiatrickém a sexuologickém vyšetření obžalovaného dospěl k závěru, že u obžalovaného nebyla v minulosti ani aktuálně zjištěna žádná duševní porucha nebo choroba, stejně jako zneužívání alkoholu, nebo návykových látek. Pokud se některých deliktů dopouštěl pod vlivem alkoholu, nejednalo se patičkou, nýbrž o prostou opilost, do které se přivedl požitím alkoholického nápoje. Za podstatné

považuje nalézací soud zcela jednoznačně vyjádření znalce o tom, že obžalovaný nebyl na alkoholu patologicky závislý a zejména u něj nebyla zjištěna sexuální deviace. Rozpoznávací i ovládací schopnosti obžalovaného ve vztahu k trestným činům, pro které je vedené trestní řízení, byly u obžalovaného T. CH. plně zachovány. Znalec poukázal na to, že se mělo jednat o pseudoincestní sexuální selhání ve vztahu k nevlastnímu dítěti. Obžalovaný je heterosexuálně orientovaným mužem s opakovanou delší partnerskou zkušeností s ženami ve věku jemu odpovídajícími. Anamnesticky v PPG testu obžalovaný nevykazuje sexuální deviantní preference. Těmito znaleckými závěry byly podle názoru nalézacího soudu zcela vyloučeny úvahy pro posouzení obžalovaného T. CH. jako pachatele nepřičetného nebo pachatele jednajícího ve stavu zmenšené přičetnosti ve smyslu ustanovení § 27 trestního zákoníku. Podle citovaného zákonného ustanovení se totiž pachatelem zmenšeně přičetným rozumí ten, kdo pro duševní poruchu v době spáchání činu měl podstatně sníženou schopnost rozpoznat jeho protiprávnost, nebo své jednání ovládat. Takové skutečnosti ovšem ani v náznaku nebyly po psychiatrickém vyšetření u obžalovaného zjištěny. Nalézací soud proto uzavřel, že obžalovaný T. CH. byl v době spáchání trestného jednání pachatelem plně trestně odpovědným, neboť naplnil zákonné podmínky věku i přičetnosti ve smyslu ustanovení § 25 a § 26 trestního zákoníku. V této souvislosti lze poukázat i na závěry soudního znalce, který nepovažoval za důvodné uložení sexuologického ochranného léčení v jakékoliv formě.

58. Otázkou duševního stavu obžalovaného T. CH. se zabýval i **soudní znalec Prof. MUDr. Petr Weiss, Ph.D., DSc.**, který zpracoval část znaleckého posudku na podkladě **psychologického vyšetření obžalovaného**. Tento znalec byl osobně vyslechnut u hlavního líčení dne 27. 6. 2022 a na závěrech písemně zpracovaného znaleckého posudku setrval. Po vyšetření obžalovaného zjistil, že jde o intelektově mírně nadprůměrného jedince bez forenzně významnějšího centrálního nervového systému. Osobnost obžalovaného je jednodušší strukturovaná akcentovaně s převládajícími rysy citové maladaptace. Emocionalita je málo diferencovaná, když afektivita a psychika jsou dostatečně stabilní. Ani psychologickým vyšetřením nebyly zjištěny u obžalovaného znaky svědčící o duševní chorobě v pravém slova smyslu, tedy ve smyslu psychózy sexuální deviace, těžšího neurotického onemocnění, nebo hysterických osobnostních rysů, případně o tendencích ke konfabulacím, nebo závažnějším narušení základních psychických funkcí. Typickými obranami obžalovaného v reakci na zátěžové situace jsou především prosté popření a jednoduché racionalizace. Motivace inkriminovaného činu není podmíněna žádnou psychickou, nebo sexuální patologií a souvisí z psychologického hlediska pravděpodobně především s jeho osobnostními rysy. U hlavního líčení soudní znalec setrval na svých závěrech, když opakovaně uvedl, že u obžalovaného není indikována ani psychoterapie, protože u obžalovaného nebyla zjištěna žádná porucha. Možnosti resocializace jsou podle závěrů obou znalců právě vzhledem k nepřítomnosti patologie spíše příznivé. Právě tato příznivá možnost resocializace plyne z nepřítomnosti vážnější sociálně osobnostní, psychické, nebo sexuální patologie obžalovaného. V této souvislosti si nalézací soud dovoluje podotknout, že závěry soudního znalce k otázkám perspektivy resocializace byly jedním z podkladů pro rozhodnutí soudu o druhu a výši trestu, jak bude dále rozvedeno.
59. **Subjektivní stránka** jako další z formálních znaků kteréhokoliv trestného činu v sobě rovněž zahrnuje znaky týkající se psychiky pachatele. Obligatorním znakem subjektivní stránky je **zavinění**, které je nezbytné pro naplnění každé skutkové podstaty trestného činu. Trestní odpovědnost fyzických osob je v právním řádu konstruována jako odpovědnost subjektivní, tj. odpovědnost za zaviněné jednání. Zavinění je nutno chápat jako vnitřní psychický vztah pachatele k podstatným složkám trestného činu, zejména k objektu a objektivní stránce. Zavinění v sobě zahrnuje složku intelektovou (vnímání vědění pachatele) a složku volní (chtění, nebo srozumění, čili rozhodnutí pachatele jednat určitým způsobem se znalostí podstaty věci). Při hodnocení zavinění obžalovaného T. CH., a to u každé ze všech tří skutkových podstat, vycházel nalézací soud především z důkazů provedených u hlavního líčení, které prokazovaly skutkový děj popsáný ve výroku rozsudku, čímž nalézací soud míní především jeho vlastní trestněprávně významné jednání.

Soud ovšem vycházel i z výše citovaného znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a psychologie, který se týkal duševního stavu obžalovaného. Předně bylo zcela jednoznačně prokázáno, že obžalovaný T.CH. byl schopen plně rozpoznat společenskou škodlivost svého jednání. Jeho intelektové schopnosti byly dokonce mírně nadprůměrné, tedy prokazatelně na takové úrovni, že byl schopen rozpoznat, že se nemá dopouštět násilného a sexuálně motivovaného jednání nejen vůči fyzické osobě proti její vůli, ale zejména vůči dítěti mladšímu 15 let, které je mu dokonce svěřeno do péče. Obžalovaný si byl dobře vědom věku nezletilé poškozené. Současně **věděl**, jaké jsou zásadní morální pravidla ve společnosti, v níž žije, tedy nejenže obecně nemůže jakoukoliv ženu nutit k pohlavnímu styku proti její vůli, ale zejména, že se sexuálně motivovaným jednáním nemůže, a to dokonce opakovaně a dlouhodobě chovat k nezletilému dítěti mladšímu 15 let, a to navíc za situace, kdy toto dítě dává jednoznačně a opakovaně slovně i fyzicky najevo svůj odpor. Aktivní cílené jednání obžalovaného je v podrobnostech popsáno ve výroku rozsudku a má oporu v důkazech provedených u hlavního líčení. Jednání obžalovaného bez jakýchkoliv pochybností vždy ve všech případech dlouhodobě směřovalo vůči poškozené nezletilé N. M. K., a prokazatelně svědčí pro závěr soudu o tom, že se obžalovaný takového jednání dopustil **chtěl**. Tím nalézací soud míní jednání jako znak objektivní stránky každé ze tří skutkových podstat uvedených ve výroku tohoto rozsudku. Znaleckým posudkem, týkajícím se duševního stavu obžalovaného, který je shora citován, i dalšími důkazy provedenými u hlavního líčení, bylo prokázáno to, že motivace trestného jednání obžalovaného nebyla podmíněna jeho psychickou nebo sexuální patologií. Nalézací soud ve shodě s obžalobou kvalifikoval zavinění obžalovaného T. CH. jako **přímý úmysl** ve smyslu ustanovení § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku. V této souvislosti lze poukázat také na aplikovanou skutkovou podstatu § 185 odst. 3 písm. c) trestního zákoníku i vyžadovanou formu zavinění. Ve vztahu ke způsobení těžké újmy na zdraví v podobě posttraumatické stresové poruchy postačí naplnění znaků **zavinění ve formě nedbalosti**, jak vyžaduje ustanovení § 17 trestního zákoníku. Kvalifikovaná skutková podstata, respektive naplnění jejích podmínek je okolností, která podmiňuje použití vyšší trestní sazby. Ve smyslu ustanovení § 17 trestního zákoníku se k této okolnosti přihlédne, jde-li o těžší následek i tehdy, zavinil-li jej pachatel z nedbalosti, s výjimkou případů, kdy trestní zákon vyžaduje i zde zavinění úmyslné. Taková právní úprava, tj. požadavek úmyslného způsobení těžké újmy na zdraví, však v zákoně stanovena není. Podle názoru nalézacího soudu obžalovaný jednoznačně věděl, že poškozené nezletilé N. M. K. s ohledem na charakter svého jednání, jeho intenzitu, dobu, po kterou se jednání dopouštěl, i její odpor, může způsobit jakékoliv závažné zdravotní potíže, a to jak v rovině psychické, tak i v rovině fyzické. Dívka ve věku 10 až 13 let není fyzicky ani psychicky přizpůsobena k pravidelným sexuálním kontaktům. Posttraumatická stresová porucha byla u poškozené nade vší pochybnost diagnostikována. Sice nebylo prokázáno, že by poškozená utrpěla závažnou újmu na zdraví v rovině fyzické, naopak v rovině psychické tyto skutečnosti prokázány byly. Posttraumatická stresová porucha byla soudem, s přihlédnutím ke všem příznakům, i dobře citelného omezení v obvyklém způsobu života, které poškozené přivodila, kvalifikována jako těžká újma na zdraví, tj. okolnost podmiňující použití vyšší trestní sazby. V tomto případě pak postačí naplnění subjektivní stránky, tj. zavinění ve formě vědomé, či nevědomé nedbalosti, jak vyžaduje ustanovení § 16 odst. 1 trestního zákoníku. Podle názoru soudu obžalovaný podmínky **vědomé nedbalosti** ve smyslu ustanovení § 16 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku naplnil, neboť věděl, že může způsobem uvedeným v trestním zákoně porušit nebo ohrozit zájem chráněný takovým zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že takové porušení, nebo ohrožení nezpůsobí.

60. Skutkové podstaty všech tří trestných činů, z jejichž spáchání byl obžalovaný uznán vinným, byly naplněny v období nejméně od listopadu 2017 do srpna 2020, tj. za účinnosti novely trestního zákona v podobě tzv. trestního zákoníku. Soud se proto při řešení otázky trestní odpovědnosti obžalovaného zabýval i otázkou **společenské škodlivosti** jeho trestného jednání, jak mu ukládá ustanovení § 12 odst. 2 trestního zákoníku. V této souvislosti je nutné konstatovat, že ani v náznaku

nebyly shledány důvody pro úvahy o jiné, než trestní odpovědnosti obžalovaného T. CH.. Důkazy provedené u hlavního líčení svědčí o mimořádné společenské škodlivosti jeho trestného jednání, které vždy a dokonce dlouhodobě směřovalo vůči nezletilé poškozené N. M. K., která byla dcerou jeho tehdejší partnerky a s níž žil po delší dobu ve společné domácnosti. Obžalovaný velmi hrubým způsobem porušil základní chráněné zájmy, a to nejen zájem společnosti na ochraně fyzických osob, míněno tím zletilých, ale dokonce zájem na ochraně nezletilého dítěte, před jeho zcela nevhodným, dlouhodobě páchaným sexuálně motivovaným jednáním, vynucovaným dokonce násilím, pohrůžkou jiné těžké újmy a zneužitím bezbrannosti tohoto dítěte. Jednání obžalovaného je natolik společensky škodlivé, že zcela vylučuje úvahy o jiné odpovědnosti, než odpovědnosti trestněprávní a naopak vyžaduje důsledný a přísný postih v rámci platné právní úpravy. V souvislosti s mimořádně vysokým stupněm společenské škodlivosti trestného jednání považuje nalézací soud za nezbytné zdůraznit i to, že následkem trestného jednání obžalovaného je to, že prvním sexuálním partnerem poškozené byl dokonce dlouhodobý partner její matky, k němuž měla citový vztah, podobně, jako by byl její biologický otec. Obžalovaný poškozenou dlouhodobě sexuálně zneužíval, dokonce znásilnil. Těmito skutečnostem bude muset poškozená čelit nejen v průběhu svého dospívání, ale kdykoliv v budoucnu v rámci svého sociálního, nebo společenského zařazení a především pak v partnerském životě. Jednání obžalovaného dokonce zásadně narušilo nejen náhradní rodinné vazby, ale především základní emoční vztah každého dítěte, tj. vztah poškozené a její matky. Jak tomu bývá nezřídka obvyklé v podobných případech, matka poškozené totiž zpočátku nevěřila, domnívala se, že si všechno vymýšlí a dávala najevo spíše svoji náklonnost k obžalovanému, kterému věřila, že poškozená jeho sexuálně motivované jednání vyprovokovala. S tím se nezletilá poškozená velmi obtížně vyrovnávala. Také pro výrazné narušení vztahu se svoji matkou, které přineslo jejich vzájemné konflikty, byla dokonce po dobu cca 10 týdnů hospitalizována v krizovém centru. Primární příčinou však bylo právě jednání obžalovaného, což je třeba zdůraznit, nikoliv původní disharmonický vztah mezi matkou a dcerou. Je vůbec otázkou, zda bude poškozená schopna se v budoucnu s tímto zásadním handicapem vyrovnat, a to především v rovině psychické. V rovině fyzické se jedná o následek nevratný, čímž nalézací soud míní skutečnost, že jejím prvním sexuálním partnerem, navíc ve věku, kdy byla dítětem, byl její nevlastní otec.

61. Na základě všech shora uvedených skutečností dospěl soud **k závěru**, že obžaloba byla na T.CH. podána zcela oprávněně. Dílčí upřesnění skutkového děje ve výroku tohoto rozsudku v porovnání s obžalobou nemělo žádný zásadní vliv na rozsah trestní odpovědnosti obžalovaného. Nalézací soud se v zásadě také ztotožnil s obžalobou v otázce právní kvalifikace a **uznal obžalovaného T. CH. vinným ze spáchání zločinu znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. a), c) trestního zákoníku spáchaný v souběhu s přečinem šíření pornografie podle § 191 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku a přečinem ohrožování výchovy dítěte podle § 201 odst. 1 písm. a), d), odst. 3 písm. a), b) trestního zákoníku.**

D. Výrok o trestu

62. Při stanovení druhu trestu a jeho výměry přihlédl soud ve smyslu ustanovení § 39 odst. 1 trestního zákoníku k povaze a závažnosti spáchaných trestných činů k osobním, rodinným, majetkovým a jiným poměrům obžalovaného, jakož i k dosavadnímu způsobu života a možnostem jeho nápravy, jak mu ukládá zákon. Ve smyslu § 39 odst. 3 trestního zákoníku soud pochopitelně přihlédl i k případným polehčujícím a přitěžujícím okolnostem, které zákon ve smyslu § 41 a § 42 připouští.
63. **K osobě obžalovaného T.CH.** bylo zjištěno, že je vyučen v oboru zedník, je rozvedený, otcem tří dětí. Nejmladší dcera (rok narození 2008) je dokonce téměř ve stejném věku jako oběť jeho trestného jednání, tj. nezletilá N. M. K.. **Opisem rejstříku trestů** (č. l. 433) bylo prokázáno, že zde obžalovaný má dva záznamy, avšak nalézací soud tuto skutečnost nehodnotil jako přitěžující okolnost ve smyslu ustanovení § 42 písm. q) trestního zákoníku. V případě prvního odsouzení z roku 1997, kdy bylo upuštěno od potrestání, obžalovanému svědčí fikce zahlazení. V případě

druhého odsouzení šlo o bagatelní delikt spáchaný na území cizího státu (odsouzení ve Francii z roku 2014) pro trestné činy související se silniční dopravou. Obžalovaný totiž aktuálně pracuje jako řidič mezinárodní kamionové dopravy u německé firmy. **Ze Zprávy jeho zaměstnavatele** (č. l. 378 až 379) bylo zjištěno, že obžalovaný je hodnocen jako dochvilný, pilný zaměstnanec, který má se zákazníky a jejími spolupracovníky dobrý a přátelský vztah. **Ze Zprávy Městského úřadu Moravské Budějovice** (č. l. 380) i **ze Zprávy Obecního úřadu Nové XXXXX** (č. l. 382) bylo zjištěno, že v místě bydliště nejsou k chování obžalovaného žádné negativní poznatky. **Opisem evidence přestupků** bylo prokázáno, že obžalovaný nebyl pro přestupky projednáván (č. l. 383). Vzhledem k předchozímu odsouzení však, podle názoru nalézacího soudu, nelze obžalovanému přiznat polehčující okolnosti vedení řádného života ve smyslu ustanovení § 41 písm. p) trestního zákoníku. Obžalovaný se k trestnému jednání doznal pouze částečně, a proto mu soud nemohl přiznat ani polehčující okolnost doznání podle § 41 písm. l) trestního zákoníku. Jiné polehčující okolnosti u obžalovaného shledány nebyly. Naproti tomu hodnotil soud jako přítěžující okolnost podle § 42 písm. n) trestního zákoníku skutečnost, že obžalovaný spáchal více trestných činů a podle § 42 písm. a) trestního zákoníku skutečnost, že trestný čin spáchal s rozmyslem a zcela nepochybně, s výjimkou prvního útoku, vždy po předchozím uvážení. Soud nehodnotil jako přítěžující okolnost podle § 42 písm. d) trestního zákoníku skutečnost, že obžalovaný spáchal trestný čin využívaje např. bezbrannosti, nebo závislosti nezletilé poškozené, neboť tato skutečnost je formálním znakem zločinu znásilnění podle § 185 trestního zákoníku, když byl naplněný formální znak „pohrůzkou jiné těžké újmy“ a „zneužitím bezbrannosti“. Ze stejných důvodů nehodnotil soud jako přítěžující okolnost podle § 42 písm. h) trestního zákoníku skutečnost, že obžalovaný trestné jednání spáchal vůči dítěti, neboť v případě všech tří skutkových podstat je tato skutečnost rovněž jejich formálním znakem. Oproti tomu podle § 42 písm. m) trestního zákoníku především v případě zločinu znásilnění podle § 185 trestního zákoníku přihlédl soud k tomu, že obžalovaný pokračoval, a to závažnými dílčími útoky v trestném jednání po delší dobu.

64. Obžalovanému T. CH. byl trest ukládán za spáchání celkem tří trestných činů, a proto mu byl v souladu s ustanovením § 43 odst. 1 trestního zákoníku uložen **trest jako úhrnný**. Podle citovaného zákonného ustanovení vychází soud z trestní sazby, která se vztahuje na trestný čin z nich nejprísněji trestný. V konkrétním případě soud vycházel z ustanovení § 185 odst. 3 trestního zákoníku, které umožňuje uložit pachatelé pouze trest odnětí svobody, a to v trvání 5 až 12 let. Rozhodování soudu se fakticky omezilo na určení konkrétní výše trestu odnětí svobody a způsobu jeho výkonu. Nalézací soud při stanovení konkrétní výměry trestu vzal v úvahu všechny rozhodné okolnosti projednávaného případu, osobní profil obžalovaného, mimořádnou závažnost spáchaných trestných činů, včetně všech shora rozebraných polehčujících a přítěžujících okolností. Stupeň společenské škodlivosti trestného jednání, včetně aplikovaných skutkových, podstat je rozebrán shora. Nalézací soud, vedle těchto skutečností, týkajících se mimořádně vysokého stupně společenské škodlivosti rozsáhlého násilného trestného jednání vůči dítěti, jímž byla způsobena dokonce těžká újma na zdraví, ve prospěch obžalovaného, hodnotil závěry znaleckého posudku včetně zprávy jeho zaměstnavatele. Obžalovaný, jak bylo prokázáno, je jinak relativně dobře sociálně adaptován, zaměstnavatelem je hodnocen kladně a především soudní znalci hodnotili jeho perspektivu jeho resocializace jako reálnou. Podle názoru soudu proto s přihlédnutím ke všem rozhodujícím okolnostem bylo možno uložit obžalovanému trest odnětí svobody mírně pod polovinou zákonné trestní sazby. **Trest odnětí svobody v trvání 8 let** lze považovat za trest zcela adekvátní rozsahu a charakteru jeho trestného jednání, zejména pak jeho závažnému následku, který je dílem dokonce následkem nenapravitelným. Ze zákona byl obžalovaný pro výkon tohoto trestu podle § 56 odst. 2 písm. b) trestního zákoníku zařazen **do věznice se zvýšenou ostrahou**. Trest je mu totiž ukládán ve výměře „nejméně 8 let“, jak vyžaduje ustanovení § 56 odst. 2 písm. b) trestního zákoníku pro zařazení pachatele do věznice s tímto režimem. Soud neshledal zákonné podmínky vymezené v ustanovení § 56 odst. 3 trestního zákoníku pro zařazení obžalovaného pro výkon do věznice s mírnějším režimem.

E. Nemajetková újma

65. **Poškozená N. M. K.** se prostřednictvím své zmocněnkyně připojila s nárokem na **náhradu nemajetkové újmy ve výši 500.000 Kč.** Tento návrh byl učiněn řádně a včas, tedy před zahájením dokazování u prvního hlavního líčení dne 20. 4. 2022, jakož i písemným podáním ze dne 10. 3. 2022 (č. l. 437). Tím byly naplněny procesní podmínky ustanovení § 43 odst. 3 trestního řádu, podle něhož je poškozený oprávněn navrhnout, aby soud v odsuzujícím rozsudku uložil obžalovanému povinnost nahradit mu v penězích mj. nemajetkovou újmu, která byla poškozenému trestným činem způsobena. Návrh je třeba učinit nejpozději u hlavního líčení, před zahájením dokazování (§ 206 odst. 2 trestního řádu). Podle § 43 odst. 3 alinea třetí trestního řádu, z návrhu poškozeného musí být patrné, z jakých důvodů a v jaké konkrétní výši se nárok na náhradu nemajetkové újmy uplatňuje.
66. Poškozená uplatnila svůj nárok na náhradu škody prostřednictvím ustanovené zmocněnkyně, když konkretizovala svůj požadavek na částku 500.000 Kč. V souvislosti s odůvodněním uplatněného nároku zmocněnkyně poškozené sice nepředložila samostatné důkazy, odkázala však především na znalecké posudky, které byly zpracovány k duševnímu stavu poškozené. Nálezací soud rovněž v souvislosti s takto uplatněným nárokem mohl vycházet pouze ze znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, včetně jeho doplňku a výsledku jeho zpracovatelky, soudní znalkyně MUDr. Evy Čermákové, u hlavního líčení, jakož i souvisejících listinných důkazů, nikoli však ze znaleckého posudku zpracovaného PhDr. Blankou Špiškovou, která provedla psychologické vyšetření, a to z důvodů shora rozvedených. Následky trestného jednání obžalovaného na psychice nezletilé poškozené N. M. K. jsou rozvedeny v odůvodnění tohoto rozsudku, které se týká závěrů nálezacího soudu o užití kvalifikačního znaku těžké újmy na zdraví. Podkladem byly právě znalecké závěry MUDr. Evy Čermákové, která u poškozené diagnostikovala posttraumatickou stresovou poruchu, kterou rovněž detailně jejími příznaky rozebrala. Nálezací soud nemá nejmenších pochybností o tom, že v příčinné souvislosti s jednáním obžalovaného byla poškozené **způsobena nemajetková osobnostní újma**, konkrétně duševní útrapy, které prokazatelně mají, a důvodně lze očekávat, že i v budoucnu budou mít negativní dopad na psychiku nezletilé poškozené. Aktuálně sice nelze vznik trvalých následků předjímat, ale přesto je zcela zřejmé, že byl zásadním způsobem narušen zdravý psychický vývoj nezletilé poškozené. To se odrazilo také v jejich sociálních kontaktech a zejména, jak nálezací soud konkretizoval shora, v základním vztahu každého dítěte, tj. jeho vztahu k matce, kterou lze považovat za osobu dítěti nejbližší. Je zcela nepochybné, že jednáním obžalovaného došlo k závažnému zásahu do osobní integrity poškozené v oblasti sexuality. V této oblasti byla N. M. K. nejen na počátku trestného jednání obžalovaného, ale i bez jakýchkoliv pochybností v jeho závěru, osobu nezralou z důvodu nízkého věku. V důsledku závislosti na obžalovaném i socioekonomické situaci, v níž vyrůstala, jakož i intelektové a fyzické dispozici, nebyla schopna se nejen dlouhodobě bránit, ale ani na samém počátku takové jednání obžalovaného eliminovat. Došlo k zásahu do práv poškozené na důstojnost, čest a soukromí. S odkazem na ustanovení § 2955 a § 2956 občanského zákoníku, jakož i s odkazem na nález Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 3003/2020, je proto uplatněný nárok na náhradu nemajetkové újmy zcela důvodný. V souvislosti s uplatněným nárokem na náhradu nemajetkové újmy považuje nálezací soud za nebytné ve stručnosti zmínit i další právní hlediska, na jejichž základě uplatněný nárok posuzoval. Nemajetková újma, jejíž úhrady se poškozená prostřednictvím zmocněnkyně domáhala, byla zavedena do trestního řádu s účinností od 1. 7. 2011 vedle náhrady materiální škody. **Nemajetkovou újmu** se podle ustálené soudní praxe i platné právní úpravy rozumí příkoří, které se projevuje jinde, než na majetku. Pod nemajetkovou újmu tedy lze zahrnout škodu morální, ideální či imateriální a za tuto nemajetkovou újmu lze také poškozenému přiznat peněžitou náhradu. Nemajetková újma se projevuje v obtížně definovatelné sféře vnímání obtíží, nepohodlí a zejména stresu, případně jiných nežádoucích účinků, které jsou spojené se zásahem do základních lidských hodnot. Je pochopitelně zpravidla velmi složité, na rozdíl od materiální škody, tuto nemajetkovou újmu kvantifikovat. Pro účely odškodnění

nemajetkové újmy je tak nezbytným předpokladem existence odpovídající formě zavinění, o níž však v nyní projednávané trestní věci nemá nalézací soud žádných pochyb. Jak je shora rozvedeno v odůvodnění tohoto rozsudku, kvalifikoval soud zavinění obžalovaného T. CH. primárně jako úmysl přímý podle § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku a ve vztahu ke způsobení těžké újmy na zdraví v podobě posttraumatické stresové poruchy a následků s ním spojených jako vědomou nedbalost podle § 16 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku.

67. Při rozhodování o přiznání nároku na nemajetkovou újmu vycházel pochopitelně nalézací soud z platné právní úpravy zakotvené v občanském zákoníku. Z hlediska obecných východisek je podstatné ustanovení § 81 odst. 1 občanského zákoníku, podle něhož je chráněna osobnost člověka, včetně jeho přirozených práv. Podle § 2956 občanského zákoníku vznikne-li škůdci povinnost odčinit člověku újmu na jeho přirozeném právu chráněném ustanovením první části tohoto zákona, nahradí škodu i nemajetkovou újmu, kterou tímto způsobil; jako nemajetkovou újmu odčiní i způsobené duševní útrapy. Podle § 2951 odst. 2 občanského zákoníku se nemajetková újma odčiní přiměřeným zadostiučiněním. Zadostiučinění musí být poskytnuto v penězích, nezajistí-li jeho jiný způsob skutečné a dostatečně účinné odčinění způsobené újmou. Z § 2957 občanského zákoníku pak vyplývá způsob a výše přiměřeného zadostiučinění, které musí být určeny tak, aby byly odčiněny i okolnosti zvláštního zřetele hodné, jimiž jsou úmyslné způsobení újmy, zvláště pak způsobení újmy s použitím lži, pohružky, zneužitím závislosti poškozeného na škůdci, násobením účinku zásahu, jeho uvádění ve veřejnou známost nebo v důsledku diskriminace poškozeného se zřetelem na jeho pohlaví, zdravotní stav, etnický původ, víru nebo jiné obdobné závažné důvody. Pro kvantifikaci uplatněného nároku na náhradu nemajetkové újmy je nutno akceptovat také ustanovení § 2958 občanského zákoníku, podle něhož při ublížení na zdraví odčiní škůdce újmu poškozeného peněžitou náhradou vyvažující plně vytrpěné bolesti a další nemajetkové újmy. Nelze-li výši náhrady takto určit, stanoví se podle zásad slušnosti. Podle § 2955 občanského zákoníku určí výši náhrady podle spravedlivého uvážení jednotlivých okolností soud.
68. Vedle těchto základních ustanovení trestního řádu a občanského zákoníku nalézací soud vycházel i z ustálené soudní praxe a stěžejních rozhodnutí Nejvyššího soudu (např. 8 Tdo 43/2013, 6 Tdo 1309/2019 a další) nebo Ústavního soudu (např. II. ÚS 3003/2020), včetně dalších rozhodnutí judikaturního významu, na které se oba soudy odkazují. Právě citovaný náleží Ústavního soudu II. ÚS 3003/2020 se v podrobnostech zabýval analogickým případem náhrady nemajetkové újmy u zvláště zranitelné oběti znásilnění. Ústavní soud poukázal především na ustanovení článku 7 odst. 1 Listiny práv a svobod, podle něhož je zaručena nedotknutelnost osoby a jejího soukromí. Garance nedotknutelnosti osoby spočívá především v ochraně tělesné a duševní integrity člověka. Účelem ustanovení článku 7 odst. 1 Listiny, je garantovat nedotknutelnost v soukromí, tedy poskytovat ochranu nejnítěrnějším aspektům soukromého života jednotlivce. Ústavní soud uvedl, že při znásilnění je zpravidla porušena nedotknutelnost osoby ve smyslu zásahů do fyzické i psychické integrity jednotlivce. V každém případě dochází k porušování nedotknutelnosti soukromí jednotlivce, neboť donucením k pohlavnímu styku je – bez ohledu na formu styku – zásahem do jednoho z nejnítěrnějších aspektů soukromého života jednotlivce. V náhradě újmy způsobené při znásilnění je proto třeba spatřovat pokračování práva na nedotknutelnost osoby a jejího soukromí podle článku 7 odst. 1 Listiny. Náhrada újmy způsobené zásahem do nedotknutelnosti osoby a jejího soukromí podle článku 7 odst. 1 Listiny, musí v první řadě odrážet význam tohoto základního práva. To platí tím spíše v případě tak závažných zásahů jako je znásilnění.
69. Po zvážení všech rozhodných okolností případu, jak z hlediska skutkového, tak z hlediska hmotněprávního i procesně právního, dospěl soud **k závěru**, že nárok na náhradu nemajetkové újmy uplatněný zmocněnkyní poškozené nezletilé N. M. K., je třeba považovat za návrh podaný řádně a včas, ale také za návrh zcela odůvodněný výsledky dokazování u hlavního líčení. Nalézací soud znovu rekapituluje, že neshledal nejmenších pochyb o tom, že došlo k zásadnímu útoku na

tělesnou integritu poškozené, a to prokazatelně a jedině ze strany obžalovaného. Tyto skutečnosti byly nade vše pochybnost prokázány důkazy provedenými u hlavního líčení a vedly nalézací soud k závěru o prokázání nejen relevantního jednání obžalovaného T.CH., popsaného ve výroku tohoto rozsudku, ale i o prokázání jeho zavinění ve formě přímého úmyslu, resp. vědomé nedbalosti ve vztahu právě k těžké újmě na zdraví a zejména pak k prokázání mimořádně vysokého stupně společenské škodlivosti a fakticky nenapravitelného následku. Bez nejmenších pochybností shledal soud existenci příčinné souvislosti mezi jednáním obžalovaného a vznikem nemajetkové újmy poškozené nezletilé N. M. K.. Ze strany obžalovaného šlo o takový zásah do jejich osobnostních práv i jejího tělesného a duševního zdraví, který je způsobilý vyvolat nemajetkovou újmu. Nesporně šlo o zásah neoprávněný, resp. protiprávní. V rámci hodnocení mimořádně vysokého stupně společenské škodlivosti trestného jednání obžalovaného se nalézací soud zabýval všemi relevantními okolnostmi případu. Lze tedy rekapitulovat, že při posouzení nároku na nemajetkovou újmu je zásadní následek trestného jednání obžalovaného, pochopitelně vedle příslušné formy zavinění. Obžalovaný byl prvním sexuálním partnerem nezletilé poškozené N. M. K., byl dokonce pro ni osobou blízkou, když dlouhodobě žili ve společné domácnosti a obžalovaný plnil funkci jejího, byť nevlastního, otce. Přesto však s ní obžalovaný měl opakovaně, proti její vůli, sexuální kontakty a nejméně v jednom případě s ní vykonal pohlavní styk formou soulože. Poškozená se opakovaně slovně i fyzicky bránila, avšak bezúspěšně. Nakonec rezignovala a jeho požadavky trpěla. Jak vyplývá ze znaleckého posudku i vyjádření znalkyně, důvodně lze očekávat, že poškozená bude mít problémy i v průběhu svého dospívání, což se ostatně projevilo i v jejich vzájemných vztazích s matkou. Důvodná je presumpce komplikací v jejím následném partnerském životě. I s delším časovým odstupem se obžalovaná dosud s celou situací nevyrovnala. Nadále se podrobuje nejen psychologickým terapiím, ale i psychiatrické péči, včetně odpovídající medikace. Následek trestného jednání obžalovaného na tělesné integritě nezletilé poškozené N. M. K. je nezvratný, následek na jejím duševním stavu je obtížně napravitelný.

70. Uplatněný nárok na náhradu nemajetkové újmy ve výši 500.000 Kč považoval nalézací soud za oprávněný co do důvodu, a to s odkazem na shora rozebranou platnou právní úpravu i skutkové okolnosti případu. Stejně tak jej však považoval soud za oprávněný co do výše, a to zejména s odkazem na dlouhou dobu, po kterou se obžalovaný trestného jednání dopouštěl, s odkazem na její závislost i četnost dílčích útoků. Při rozhodování o uplatněném nároku na náhradu nemajetkové újmy měl nalézací soud pochopitelně na zřeteli i zásadu proporcionality (viz např. nález Ústavního soudu III. ÚS 2654/2011), podle níž má být zabráněno nežádoucím a nepřiměřeným tvrdostem i ve vztahu k samotnému škůdci. Z tohoto pohledu bylo nezbytné hodnotit výši uplatněného nároku, který však soud nepovažoval za nikterak nepřiměřený. Obžalovaný je v produktivním věku (rok narození 1977), živitelem pouze jednoho nezletilého dítěte, na trhu práce byl dobře adaptovaný, a to jako řidič mezinárodní kamionové dopravy, zaměstnaný dokonce u německé firmy.
71. Lze tedy uzavřít, že uplatněný nárok na náhradu nemajetkové újmy považoval nalézací soud za zcela oprávněný, co do důvodu i co do výše, a proto podle § 228 odst. 1 trestního řádu uložil obžalovanému povinnost, aby zaplatil nezletilé poškozené N. M. K. nemajetkovou újmu ve výši 500.000 Kč. Lze předpokládat, že obžalovaný po několik let setrvá ve výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody. Není však vyloučeno, aby v případě jeho aktuálního nedostatku finančních prostředků nemajetkovou újmu poškozené hradil v budoucnu ve splátkách. Poškozená je i nadále osobou nezletilou, svěřenou do péče své matky M. K., nar. XXXXX, která je také její zákonnou zástupkyní. Soud proto uložil obžalovanému povinnost, aby nemajetkovou újmu uhradil k rukám zákonné zástupkyně, tj. matky nezletilé poškozené.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání do osmi dnů od jeho doručení k Vrchnímu soudu v Olomouci prostřednictvím Krajského soudu v Brně.

Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho dotýká, zúčastněná osoba pro nepravost výroku o zabránění věci a poškozenný, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody.

Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí (§ 246 odst. 1, odst. 2 trestního řádu).

Odvolání musí být ve lhůtě uvedené v § 248 trestního řádu nebo v další lhůtě k tomu stanovené předsedou senátu soudu prvního stupně také odůvodněno tak, aby bylo patrné, ve kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku, nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Brno 14. 7. 2022

JUDr. Jaroslava Bartošová v. r.
předsedkyně senátu